

nové město

6/2023 - ROČNÍK 32 (26)

www.novemesto.cz

4/ Osmdesát let od zrodu Hnutí fokoláre: výzvy a paradoxy

8/ Mary's Meals: Jedno teplé jídlo jako cesta ke vzdělání

17/ Ut omnes unum sint - O jednotě mužů a žen

Kontakty

www.novemesto.cz

Nové město - časopis

Havlíčková 155/51, 602 00 Brno

Tel.: +420 721 630 119

E-mail: redakce@novemesto.cz

Předplatte si již nyní časopis NOVÉ MĚSTO na rok 2024 nebo ho darujte svým blízkým!

Roční předplatné: **660 Kč**

(při platbě do 30. listopadu **600 Kč**)

Předplatné do zahraničí: **1400 Kč**

Číslo účtu: **6043141003/2700**

Váš variabilní symbol je uveden na obalu časopisu nebo neváhejte kontaktovat:

Tel.: +420 733 798 155

E-mail: predplatne@novemesto.cz

Nadační fond časopisu Nové město zve ke spolupráci a podpoře časopisu.

Správní rada:

Ing. Jan Poláček (předseda), MUDr. Pavel Kostka,
Anna Poláčková, PhDr. Jaroslav Šturma,
Helena Votýpková

Za jednorázovou či pravidelnou finanční pomoc srdečně děkujeme!

Bankovní spojení:

Číslo účtu: **43-2646440207/0100**

IČ: 28465059, Lublaňská 9/1002,

Praha 2 - Vinohrady, 120 00, m: +420 724 085 619

nové město

Časopis Hnutí fokoláre - 6/2023, vychází 6x ročně, ročník 32 (26) - 32. ročník od vzniku československé verze, 26. ročník samostatné české verze. ■ Vydává Dílo Mariino (Hnutí Focolare) - ženská část, Strašovská 841, 190 17 Praha 9 - Vinoř, IČO: 45247935 ■ Časopis je v distribuci též v Knihkupectví Paulínky, Jungmannovo nám. 18, Praha 1. ■ Roční předplatné: 600 Kč. Bankovní spojení: UniCredit Bank, Czech Republic, a. s. Praha, č. ú. 6043141003, kód banky: 2700. IBAN: CZ71 2700 0000 0060 4314 1003 Swift: BACXCZPP ■ Zodpovědný redaktor: Mgr. Ludmila Šturmová ■ Výkonný redaktor: Mgr. Magdalena Broschová ■ Administrativa redakce: Jana Nováková ■ Redakční rada: Maria Aybauer, Ing. Milena Honetschlägerová, Ing. Jiří Kratochvíl, Mgr. Marie Koukolová, Mgr. Marie Srbová, doc. Mgr. Jaroslav Šebek, Ph.D., Ing. Zdeněk Vích, CSc. ■ Překlady a redakční spolupráce: Mgr. Marta Hanušovská, Mgr. Zdeňka Růžičková, PhDr. Drahomíra Syrůčková ■ Grafická úprava a zlom: Grafika Vodička & Dezortová ■ Tisk: Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 - Stodůlky ■ ISSN 1212 - 0782 ■ Reg. číslo: MK ČR E 7868. Novinová zásilka - Povolila ČP, s.p., OZ Praha, č.j. NP 1362/1994. Ze dne 27. 6. 1994 ■ Nové město ve světě vychází celkem ve 36 vydáních ve 22 jazycích ■ Objednávky slovenského časopisu Nové mesto zasílejte na adresu: Nové mesto Redakcia, Tajovského 737/1, 040 01 Košice, e-mail: casopis@nm.sk, tel.: +421 911 445 626. ■ Titulní strana: Ze života Hnutí fokoláre. Fota: archiv časopisu Nové město

OBSAH

Tipy a náměty

- 3/ Chcete od filmu víc?
Výstava
Nabídka práce
Dále zveme

Zamyšlení

- 4/ Osmdesát let od zrodu Hnutí fokoláre:
výzvy a paradoxy

Člověk v dnešní době

- 6/ Nikdy jsem neplánoval
(Rozhovor s Viliamem Karasem)

Vztahy, rodina, společnost

- 8/ Mary's Meal: Jedno teplé jídlo jako cesta ke vzdělání

Posezení s

- 10/ Posezení se zakladateli české pobočky Mary's Meals

Duchovní inspirace

- 11/ Osobní nasazení pro jednotu (Chiara Lubichová)
12/ Potřebná je láska (Igino Giordani)

Anketa

- 13/ Modlitba v mém životě

Slovo života

- 14/ „Vy všichni jste synové světla a synové dne.
Nepatříme noci ani temnotě.“ (1 Sol 5,5)
15/ „Stále se radujte. Bez přestání se modlete.
Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Tak
to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši.“ (1 Sol 5,16-18)

Život ze Slova

- 16/ Hlas uvnitř
Usilovat o dobro města
Jak začít den
Řetěz lásky

Z Hnutí fokoláre

Na cestě tvořivé věrnosti

- 17/ Ut omnes unum sint
(Jednota mužů a žen v Hnutí fokoláre)

Z Hnutí fokoláre

- 20/ Bez modlitby nebude Synoda,
bez modlitby nebude mír
22/ Ve společenství nežijeme jen setkáváním, ale společnými zážitky a společnou prací
(Rozhovor s Marií a Janem Šeborovými)
24/ Nalézt svůj osobitý plán (Up2Me)

Komiks

- 25/ Modlitba

(Za)myšlenka

- 26/ Prolínání
27/ Dát přednost

Chcete od filmu víc?

Filmana.cz spouští během adventu novou platformu pro sledování filmů s křesťanskou tematikou. Boží filmy na jednom místě... Pečlivě vybrané filmy z celého světa pro hodnotně strávený čas... Inspirativní dokumenty a hrané filmy o životě, naději a víře... Neomezené sledování, každý měsíc nové filmy a vše bez reklam a v češtině!

Filmana.cz je nezisková platforma, která chce rozšířit filmovou křesťanskou tvorbu mezi diváky. Měsíční předplatné vychází na 149 Kč nebo výhodnější roční předplatné na 1500 Kč, díky čemuž může být zajištěn provoz Filmany, mohou být nakoupené kvalitní licencované filmy, vytvořený dabing nebo české titulky, zaplacená streamovací platforma a podpoří se tím zpřístupnění těchto filmů veřejnosti. Více na www.filmana.cz.

František Beneš

Výstava Krásná práce

V Galerii 1 proběhne v listopadu již čtvrtý ročník přehlídky živých řemesel a lidového umění České republiky s názvem Krásná práce.

Krásná práce je organizace navazující na tradici institucí, které v minulosti pečovaly o řemeslnou výrobu a propojovaly ji s designem. Snaží se široké veřejnosti představovat české, moravské a slezské lidové řemeslo a šířit jeho podmanivou krásu. Cítí, že je třeba vymanit řemeslo ze sentimentální sféry jarmarků nebo farmářských trhů a vrá-

tit ho současnosti, poskytnout mu důstojnost a ukázat vysokou estetickou hodnotu předmětů vytvořených lidskýma rukama.

Kromě prezentace tradičních lidových výrobků a technik se tento spolek zaměřuje na propojování špičkových řemeslníků, v jejichž rodech se často řemeslo předává po mnoho generací, s předními českými designéry, ale také se studenty designérských oborů. Tradiční lidová řemesla i jejich krása tak dostávají své právoplatné místo v životě 21. století.

Letošní ročník přehlídky bude zaměřen na oděv, oděvní doplňky a šperky vyrobené starými tradičními technikami a původními postupy. K vidění budou například oděvy tkané z kopřivového vlákna, moderní kšiltovky vyšívané rybí šupinou či stylové zimní oděvy z ovčího rouna. Galerie 1 se nachází ve Štěpánské 47 v Praze 1. Výstava bude zahájena vernisáží 3. listopadu od 18 hodin a poté bude otevřena každý den, včetně víkendů a svátků, až do 25. listopadu, od 10 do 18 hodin.

Marie Honetschlägerová,
zdroj.krasnaprace.org

Nabídka práce

Hledá se pracovník do ekonomického úseku v ubytovacím a konferenčním zařízení Centrum Maria-poli v Praze 9-Vinoři.

Jedná se o práci v malém kolektivu, při které jsou na prvním místě vzájemná pomoc. Více informací na www.focolare.cz. Zájemce prosíme o zaslání životopisu na e-mailovou adresu ludmila.bukovanska@gmail.com do 15. listopadu 2023.

Dále zveme

41. konference Člověk a média s názvem „Potřebujeme křesťanská média?“ se uskuteční ve čtvrtek 9. listopadu 2023 od 17:30 hodin v Americkém centru na Praze 1.

Hosté Kateřina Koubová (šéfredaktorka Katolického týdeníku), Pavel Mikšů (exprezident Asociace evropských křesťanských rádií) a Jan Kirschner (vedoucí magazínu Christnet.eu) se budou zabývat tím, jaký mají křesťanská média smysl, jak vznikla a jak pracují. Prosíme o přihlášení na webu www.clovekamedia.cz.

Zapojte se do kurzu Laudato Si' Animators a staňte se hlasem pro ochranu přírody.

On-line kurz pro mladé Evropany je pořádán hnutím Laudato Si' Movement nazvaným podle encykliky papeže Františka a v České republice je zaštiťován

organizací Františkova ekonomika a hnutím Žít Laudato si'. Je určen pro mladé ve věku mezi 18 a 35 lety,

kteří se zajímají o péči o planetu Zemi. Kurz se skládá z pěti online webinářů zaměřených na klimatickou změnu, pohled církve na ochranu životního prostředí, ekologickou spiritualitu a sdílení zkušeností z celého světa. Bude probíhat vždy ve středu v 18:00 (8. 11., 15. 11., 22. 11., 29. 11. a 6. 12.) přes Zoom a na výukové platformě Thinkific a zakončen bude slavnostními promocy. Kurz je zcela zdarma, více informací na www.frantiskovaekonomika.org/lisa a přihlášení na: <https://laudatosianimators.org/lisa-youth-europe/>.

Osmdesát let od zrodu Hnutí fokoláre: výzvy a paradoxy

ZAMYŠLENÍ

7. prosinec 1943. *Zadáme-li do internetového vyhledávače v různých jazycích toto datum, dostaneme odkazy na nejrůznější události druhé světové války: odjezd dalšího deportačního konvoje Židů z Paříže do Osvětimi; postup Rudé armády při kerčské operaci v boji o Krym; začátek bitvy u Montelunga mezi italským a německým vojskem; dobytí města Pioggiofiorito v provincii Chieti britskou armádou... Informace, že je to také den, kdy „Chiara Lubichová založila v Tridentu církevní Hnutí fokoláre“, působí mezi tím vším, jako by přišla z jiného světa, což není ani tak daleko od pravdy.*

Při zpětném pohledu na tehdejší válečné hrůzy a s dějinným odstupem se nám může zrod Hnutí během války oprávněně jevit jako naplnění Pavlova výroku „Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědrěji ukázala milost“ (Řím 5,20). Tato událost se vskutku ukázala jako opravdová Boží milost, která po skočení války nabrala obrovský rozmach a projevila se jako charisma určené právě pro naši dobu a pro celý svět, jako předzvěst obrody církve, pokračující na druhém vatikánském koncilu.

Šíření tohoto nového ducha, jemuž jeho následovníci začali říkat „Ideál“,

bylo doopravdy závratné. Skupinka několika mladých z Tridentu, vedena tímto Ideálem dávajícím nový smysl jejich životu, ihned po skončení války expandovala do celé Itálie, později do západní Evropy a koncem padesátých let i do zámoří. Poměrně brzy se objevila skulinka i v neprodyšné železné oponě rozdělující poválečnou Evropu a skrze ni pronikala do komunistické říše semínka spirituality odhalující pravou jednotu na rozdíl od její karikatury šířené strachem a násilím.

Jednotu mezi lidmi blízkými i vzdálenými, mezi národy, mezi církvemi, mezi generacemi zakoušel stále rostoucí počet následovníků Ideálu jako lék z Boží lékárny, podávaný přímo rukou Ježíše, jehož přítomnost se jevila téměř jako hmatatelná, jako naplnění jeho příslibu „Kde jsou dva nebo tři...“ (Mt 18,20). Jejím trvalým a viditelným výrazem v různých částech světa se staly takzvané citadely, městečka zasazená do běžného prostředí, obývaná rodinami i zasvěcenými laiky, se školami a firmami, svědčící o každodenním životě podle evangelia. Ideál jednoty začal slibně obnovovat farnosti, nejrůznější prostředí světa práce, ekonomiku a dokonce i politiku.

Bylo to **heroické období „charismatického zakládání“**, kdy se všechno dělo téměř jakoby samozřejmě, pod

Po skončení války Hnutí fokoláre prožívá velký rozmach. Snímek z letního setkání v roce 1957 ve Fiera di Primiero v Itálii. Druhá zprava je Chiara Lubichová a vedle ní spoluzakladatel Hnutí Igino Giordani.

láskyplným, ale přísným „pohledem“ Chiary. Ona se spontánně stala sbormistryní celosvětového orchestru Díla Mariina (jak se oficiálně její hnutí začalo nazývat) a zde na zemi dirigovala skladbu, jejíž partituru četla v nebi. Ne že by si to tak naplánovala ve chvíli svého zasvěcení Bohu onoho 7. prosince 1943, ale všechno se rodilo díky vedení Boží Prozřetelnosti, jemuž se podvolovala i za cenu tvrdých duchovních zkoušek prožívaných v různých úsecích života.

Po úmrtí Chiary před patnácti lety toto období skončilo. Hnutí vstoupilo do fáze „historického zakládání“, jehož nezbytnou součástí je „vstup do domu sebepoznání“, jak to slovy svatě Kateřiny Sienské charakterizuje Ješús Morán, současný spoluprezident Hnutí. Ty duchovní zkoušky, které Chiara prožívala sama ve skrytosti a navenek svědčila jen o světle, jež z nich vzešlo v podobě nových inspirací, nyní musí Hnutí prožívat kolektivně.

V okouzlení krásou Ideálu i osobností jeho zakladatelky se totiž někdy zapomínalo, že je třeba neustále dorůstat do jeho výše. Za jejího života to byla pro všechny doba krásného duchovního dětství. Ve fázi dospívání, jež pro každou duchovní rodinu nutně přichází po smrti zakladatele/zakladatelky, nesmí jeho/její následovníci ztrácet hlavu před velikostí darovaného charismatu a před pocitem vlastní neschopnosti ho naplnovat. Musí poznat, kdo je Bůh, a kdo jsou oni. To mnozí v Hnutí teď pociťují na vlastní kůži.

Z tohoto pohledu možná lépe chápeme důvody určitých kritik, které se v minulých letech snesly na Hnutí z nitra církve. Dnes víme, že se příliš nadšeně zdůrazňovala nepochybná Chiařina velikost, která někdy byla zpochybňována způsobem, jakým se její charisma žilo. To mohlo působit nedůvěryhodně, zejména pro osoby zakořeněné v Tradici církve. Správně přijatá kritika je důvodem k zamyšlení a může být impulsem pro osobní dozrávání.

To vyžaduje ode všech, aby měli uvědomlejší a více tvůrčí přístup k úsilí o jednotu. Nelze se spoléhat jen na inspiraci přicházející od zakladatelky, jako tomu bylo dosud, ale **v duchu komunitárního rozlišování je třeba společně docházet k tomu, co asi Bůh chce na daném místě a v daném čase.** Záleží na každém, jaký příspěvek vloží do pokladnice Díla. Jak říká s určitou nadsázkou Margaret Karamová, Chiařina druhá nástupky-

Současná prezidentka Hnutí Margaret Karamová s určitou nadsázkou říká: „Všichni jsme teď prezidenty Hnutí.“ Snímek ze setkání v Praze v únoru 2023.

Foto: Marek Trizuljak

ně ve službě prezidentky, „všichni jsme teď prezidenty Hnutí“. Pochopitelně je to myšleno v Ježíšově duchu: jako „prezidenti“ jsme – máme být – služebníky všech, protože z *ut omnes*, z Boží jednoty, není vyloučen nikdo.

Když Chiara hovořila o tom, jak si představuje život Díla po svém odchodu, užívala tři termíny: „udržovat, rozvíjet, prohlubovat“, čímž měla na mysli, že její charisma se za jejího života ještě plně neprojevovalo. V jednom textu pocházejícím z období mimořádných milostí léta 1949 říká: „Dnes jsem pochopila, že v okamžiku mé smrti sestoupí na mé duše Duch Svatý, který je ve mně ve své plnosti (...) A tak jim budu moci říci, jako již řekl On: „Nezanechám vás sirotky...“¹ Proto je třeba naslouchat znamením doby a vnímat hlas Ducha Svatého, který nás podle Ježíšova příslibu „uvádí do celé pravdy“ (srov. Jan 16,12-15).

Oslava výročí vzniku Hnutí by tedy neměla být nostalgickou připomínkou slavného období počátků a prvotního charismatického rozkvětu, ale **podnětem k novému promýšlení bohatého Chiařina odkazu a k jeho aktualizaci.** Její život a dílo byly z velké části „prorockým znamením“ přesahujícím dějiny, a proto nelze upadat do pesimismu, že mnohé z jejich vizí se dosud neuskutečnily nebo se jejich uskutečňování pozastavilo a velmi pravděpodobně se během našeho života nenaplní.

Cesta k *ut omnes*, k uskutečňování charismatu jednoty, se na této zemi nezavrší nikdy. Francouzský teolog Dominique Collin říká, že „křesťanství ještě neexistuje“, protože není dostatek křesťanů, kteří by vsadili všechno na ono „nemožné“ a „nepravděpodobné“ evangelium, tedy na víru v to, co je lidsky „nemožné“.² A zdá se, že taková

vsázka je ještě těžší ve světě, který se stále více od Boha vzdaluje a na jehož různých místech, včetně Evropy, opět zuří válka.

I Hnutí se musí vyrovnávat s radikální proměnou posledních desetiletí. Mnozí z první či už i další generace stárnou, ubývají jim síly a nová povolání přicházejí v mnohem menším počtu než dříve. Avšak Bůh, jehož nám Chiařino charisma představilo, zůstává stále tentýž: Ježíš ukřižovaný a opuštěný. On je Bohem naší „sekularizované“ doby. „V něm je celý ráj s Trojicí a celá země s lidstvem“ a v něm se můžeme setkávat mezi sebou nejen jako věřící

Foto: Michele Zanucchi

Vývoj přináší mnohé výzvy a paradoxy.

křesťané, ale i s těmi, kteří „tradiční“ víru ztrácejí nebo věří „jinak“. Věrnost tomuto Bohu se stane zdrojem nových milostí, překračujících lidské možnosti a chápání. Vždyť „u Boha není nic nemožného“ (Lk 1,37).

Jiří Kratochvíl

1. Citováno podle Ješús Morán, *Fedeltà dinamica. La crisi come opportunità*, Città Nuova, Řím 2023, str. 26.

2. Srov. tamtéž, str. 164.

Nikdy jsem neplánoval

ČLOVĚK V DNEŠNÍ DOBĚ

„Nechci se v životě zbavovat zodpovědnosti a k tomu chci vést i naše děti,“ říká pro Nové město Viliam Karas, ministr spravodlnosti Slovenskej republiky ve vládě Eduarda Hegera, právník, bývalý předseda slovenské advokátní komory, nestraník, otec čtyř dětí, pedagog, ženatý fokolarín... a pro mě o několik let starší vzor v období dospívání.

● Řekneš nám něco o svém rodinném zázemí? Co tě formovalo?

Otec byl veterinář a dodnes je vášnivý včelař, maminka s námi byla dlouhé roky doma, pak pracovala na daňovém úřadě. Pocházím z věřící rodiny, z pěti dětí, jeden z mých bratrů už není mezi námi. Můj život formovalo také to, že jsem patřil k hnutí gen¹, které jsem poznal vlastně náhodně v 15 letech. Během studia na gymnáziu mě spolužák pozval na jedno setkání křesťanské mládeže. Řekl jsem si, že z úcty ke kamarádovi tam jednou půjdu a pak už odmítnu. Ale když jsem tam přišel, mluvil Dalibor Slavíček². Vyprávěl o svém životě, o Hnutí fokolára a najednou jsem měl pocit, že se mi v tu chvíli hodně věcí spojilo. Cítil jsem, že život pro druhé má velký smysl a že to tak ve svém životě chci. Těsně před maturitou jsem začal chodit s budoucí manželkou, tehdejší spolužačkou.

● Jak se stalo, že kluk z Prešova se dostal do Bratislavy?

Chtěl jsem studovat práva v Košicích, ale nevzali mě. To, že jsem právnickou fakultu vystudoval, je pro mě velká zkušenost s Boží prozřetelností. Když jsem se dozvěděl, že v Košicích nejsem přijatý, měl jsem pocit, že se mi zhroutil svět. Další den ráno jsem se cestou ze mše, kde jsem to zpracovával a odevzdával, potkal v autobuse se známým. Ptal se mě na přijímačky a já mu řekl, že mi to nevyšlo. Zeptal se, proč to nezkusím i v Bratislavě. Začal jsem o tom uvažovat. Věděl jsem, že na bratislavské fakultě se používal jiný způsob testů, tak mi přišlo, že bez přípravy je uspět nemožné. Ale proč to nezkusit? Začal jsem zjišťovat, kdy budou přijímačky. Konaly se hned druhý den. Zavola jsem gen do Bratislavy, jestli bych mohl u nich přespat a otci, aby věděl, že odjíždím. Den nato jsem testy zvládl na 97%! Kdybych nepotkal toho známého, byla by moje životní cesta jiná. Vzpomínám na to s bázní.

● Jak jsi prožíval léta na univerzitě?

Během studia pro mě bylo moc fajn, že jsem nemusel bydlet na internátu, ale že jsme se s dalšími kluky gen domluvili na společném bydlení. Všichni byli starší než já, tak jsem je měl za svůj vzor, hodně jsme žili pro druhé, připravovali jsme dost aktivit.

V jednu chvíli jsem řekl Bohu: „Pokud udělám hned napoprvé státnice (které uzavíraly blok prvních tří semestrů), pojedu na půl roku na školu gen do Loppiana.“³ Přišlo mi dost nepravděpodobné, že by se to mohlo stát, ale v tom termínu

Viliam a Ľubica Karasovi

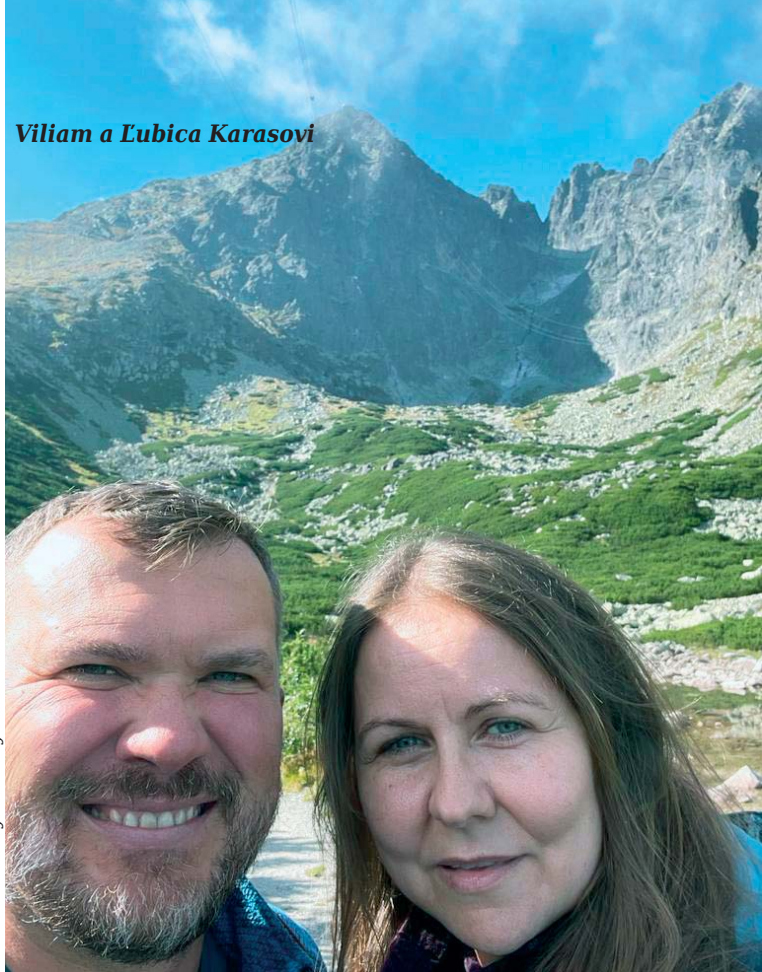

Foto archiv rodiny Karasovy

jsem státnice udělali jenom dva z třiceti. Měsíce v Loppianu byly nejsilnější zkušenosti mého studentského života. Ze všech úhlů pohledu - lidsky, osobnostně, jazykově. Pomohlo mi to v přijímání odlišností, v jiném pohledu na věci, rozšířilo mi to pohled z úzkého slovenského či evropského na celosvětový. Po návratu jsem při studiu začal pracovat. Jedna profesorka mě požádala o práci na úřadě vlády, týkající se vstupu do Evropské unie. Díky tomu jsem se dostal do kontaktu s evropským právem. V další práci mi zase pomohlo, že umím italsky a mohl jsem pracovat s italskou klientelou. Věci jsem bral, jak přicházely, a je pravda, že dodnes neumím plánovat. Vždy jsem se snažil být v postojí služby a když se nějaká příležitost otevřela, snažil jsem se na ni odpovědět ano. S velkou opatrností i určitou mírou rizika. Myslím si, že toto mě naučil život gen - nehledat, kde je místo pro mě, ale hledat komu a jak můžu pomoci. Tento přístup zároveň velice osvobozuje, protože ušetřím spoustu energie tím, že neuvažuji sám nad sebou. A když něco nevyjde, začnu znovu.

● Ty jsi úplně neotálel se svatbou, že?

Se svatbou jsme nechtěli dlouho čekat, a tak jsem si hned po škole, zatímco ostatní si zařizovali modrou knížku, domlouval časnější odchod na vojnu. Bylo zřejmé, že povinná vojenská služba se bude rušit, ale nevědělo se kdy a nechtěli jsme, aby nás po svatbě zaskočila. Brzy jsem dostal povolávací rozkaz a hned po vojně jsme se velmi rádi vzali.

Kamarád spoluvojin mi ještě poradil, že když se přihlásím na doktorandské studium, vojna se mi zkrátí na polovinu. A tady zase zapůsobila prozřetelnost! Po doktorandském studiu jsem nikdy netoužil, nikdy jsem nechtěl dělat vědu, a už vůbec ne učit nebo psát knihy. V podstatě jsem byl rád, že mám fakultu za sebou, protože jsem nebyl žádný výjimečný student. Ale díky této příležitosti jsem začal učit evropské

právo a napsal skriptu. Toto by mě nikdy nenapadlo! Takže zase bez plánování.

● **Jak jsi vnímal svou ministerskou službu?**

Mým důležitým úkolem bylo pomoci velmi rychle implementovat soudní reformu, která však v soudním prostředí vzbuzovala hodně otázek. Nepocházím ze soudcovského prostředí, ani neznám vnitřní procesy soudů. Jediné, co jsem mohl, bylo vytvořit prostor, aby se zaangažovaní lidé potkali. Jednoduše jsem přizval všechny, i oponenty, do diskuze. Často nás bylo kolem třiceti z různých institucí. Udělali jsme kolečko, kde každý k tomu řekl svůj názor, následovalo pár reakcí a zaznamenali jsme návrh řešení. Takto jsme ve velmi krátkém čase, většinou to byly schůzky trvající do hodiny, dokázali efektivně nacházet řešení.

Myslím, že lidé jsou nositeli odpovědí. Mnohokrát mají částečnou pravdu, částečný náhled, ale až v celku se najde řešení. Když si vyslechnou i druhou stranu, pochopí limity. Měl jsem zkušenost, že se dařilo nacházet průniky napříč právníckými povoláními, napříč institucemi. Jiná věc je, že po změně vlády se mnoho věcí už nedotáhlo. Zpětně, když se na to s různými lidmi dívám, si říkáme, že leccos se nezdařilo, ale metoda práce zůstane. Je to způsob komunikace, jak lze normálně, bez záští, nacházet logická řešení. Pro mnoho zákonů jsem dostal podporu napříč politickým spektrem, což se zdálo na začátku nemožné. Určitě to bylo i díky tomu, že jsem nezastupoval konkrétní politickou stranu, ale i kvůli tomu, že se vždy komunikovalo přímo.

Jednou jsem přišel na setkání soudců a státních zástupců a zahájil jsem ho tím, že jsem všem poděkoval za jejich práci pro spravedlnost v naší zemi. Toto gesto mělo obrovskou odezvu. Byl jsem zastánce ne biče, ale zdvihání z bláta. Každý z nás se zašpiní, to je princip života, nikdo není dokonalý, ale vykřikovat: „I ten má bláto, i ten, i ten...“ ... tak to jenom ztratíme naději. Vyzdvihnout kvalitu člověka je úplně jiný způsob

komunikace. Neznamená to, že nevnímám, co se kde stalo, ale pozitivní příklad a vzory nám pomáhají ke změně atmosféry a mnohdy samotná atmosféra pak nedovoluje konat jinak a křivě. Toto byla moje zkušenost.

● **Jsi za ministerskou zkušenost rád?**

Z lidského a odborného hlediska to byla velká zkušenost. Pomohlo mi to pochopit, proč se určité věci v politice nebo vůbec ve veřejném životě nedaří posouvat dopředu. A obecně? Nechci se v životě zbavovat zodpovědnosti a k tomu chci i vést naše děti. Myslím, že když dojdou k tomu, že jsou vhodné okolnosti, tak je třeba odpovědnost převzít. Je jedno v jaké profesi, ale dělat něco víc a pro druhého a nespokojit se jen s komerční stránkou svého povolání.

● **Zažil jsi velkou kariéru, před tebou se teď otevírá nová etapa, jak to prožíváš a co tě čeká?**

Je to velký mezník, ne kvůli ministerské funkci, ale kvůli tomu, co přišlo potom. Prošel jsem si pocity zmaru, kdy mnohé pozitivní projekty nešly dál a z lidského hlediska se to jevilo jako zmařený čas. Například když nebyla přijata reforma trestního práva. Uvědomoval jsem si, kolik práce to stálo, jakou spoustu energie, kolik komunikace s mnoha lidmi. Prožívám teď malý restart, v rodině potřebujeme vše nanovo ukotvit. Od všeho se ale očišťuji a zůstává jen to podstatné. A co mě čeká? Nikdy jsem neplánoval, tak ani teď to nedělám a snažím se žít dobře v přítomnosti.

*Za rozhovor děkuje Jan Diblík,
podle audionahrávky zpracovala Magdalena Broschová*

1. Mladí z Hnutí fokoláre.
2. Více o Daliboru Slavíčkově - Nové město 10/2022, dostupné také na www.novemesto.cz
3. Mezinárodní městečko Hnutí fokoláre v Itálii.

Viliam Karas při rozhovoru s Janem Diblíkem pro Nové město.

Foto: archiv Jan Diblík

Jedno teplé jídlo jako cesta ke vzdělání

VZTAHY, RODINA, SPOLEČNOST

Boží díla se rodí často nenápadně. Tak jako organizace Mary's Meals. Její zakladatel Magnus MacFarlane-Barrow navštívil v květnu Českou republiku, a to v souvislosti s 5. výročím vzniku české pobočky. Při této příležitosti proběhlo několik akcí, kde bylo možné se s ním setkat. V kostele Panny Marie Pomocnice v Brně-Žabovřeskách se rozdělil o své osobní svědectví.

„Je to teprve moje druhá návštěva v České republice, ale cítím se tady jako doma,“ řekl na začátku. „Abychom šli vpřed správnou cestou, je třeba se někdy i ohlédnout.“ A pak se podělil o svůj osobní příběh spojený s dílem Mary's Meals, které vnímá jako nečekaný dar. Jako dárek, který rozbaluje již celých 30 let a který je stále plný překvapení.

Začátek příběhu sahá do roku 1983, když bylo Magnusovi 15 let a žil s rodinou v městečku Argyll na Skotské vysočině. Jeho sestra se tehdy dočetla o dění v Medžugorje, kam se brzy nato ještě s dalšími mladými lidmi vypravili. „Když jsme se vrátili domů, snažili jsme se žít svou vírou jinak. Naši rodiče se strašně divili, protože jsme se vrátili změnění. Nakonec tam jeli i oni,“ pokračoval. Po návratu pocítili, že Bůh chce, aby svůj rodinný penzion proměnili v dům modlitby. Začali se k nim sjíždět lidé z různých míst.

VÁLKA V BÝVALÉ JUGOSLÁVII

Když v roce 1992 vypukla válka v bývalé Jugoslávii, Magnus s bratrem sledovali televizní noviny a přemýšleli, jak by mohli alespoň nějak pomoci lidem, které v Medžugorje osobně poznali. Požádali sousedy ve vesnici o hmotnou pomoc, která se jim rychle nashromáždila. Věci odvezli nákladním autem do Bosny a Hercegoviny a mysleli si, že

tím to skončilo. Bůh měl ale jiný plán. Po návratu domů už na ně čekalo další množství jídla a oblečení připraveného na odvoz. Magnus se rozhodl odejít z práce, prodal dům a zavázal se: „Pane Bože, jestli chceš, budu tuhle práci dělat, dokud bude potřeba.“

Během války se seznámil se svou budoucí manželkou, zdravotní sestrou Julií, která se s ním střídala za volantem nákladních automobilů. (Dnes mají 7 dětí.) Magnus říká, že se mnohem naučili od lidí, jimž jeli pomáhat. Přesto si uvědomuje nebezpečí spočívající v tom, že by se člověk mohl cítit nadřazený nad tím, komu pomáhá. Je třeba mít v srdci hlubokou úctu vůči těmto lidem.

Následovalo zapojení do spousty projektů na celém světě. „Otevřeli jsme například dům v Rumunsku pro děti, které byly HIV pozitivní. Působili jsme v zá-

padní Africe během válečného konfliktu v Libérii. A celou tu dobu jsem se pořád učil, nejvíce od těch nejchudších lidí, zvláště co se týká víry,“ vzpomíná.

INSPIRACE Z DĚTSKÉHO PŘÁNÍ

V roce 2002, v době velkého hladomoru ve východoafrickém Malawi, došlo k setkání, které bylo inspirující jiskrou pro založení Mary's Meals. Magnus šel s jedním knězem navštívit početnou rodinu, kde na HIV umírala maminka. Ležela na holé podlaze, kolem ní šest dětí. Říkala, že už nezbývá nic jiného než se modlit za to, aby se o děti někdo postaral, až ona nebude. Magnus si začal povídat s nejstarším synem Edwardem. Na otázku, co by si v životě přál, Edward odpověděl, že by chtěl mít dost jídla a jednou chodit do školy. To byl začátek něčeho nového. Mary's Meals začalo nabývat konkrétní podoby.

Magnus přiblížil jeho nosné myšlenky. Aby toto hnutí mohlo fungovat, je třeba, aby byly **maximálně zapojeny místní komunity**. Na začátku bylo tedy třeba se domluvit s místními, že jim může být poskytnuta pomoc, ale za předpokladu, že se do projektu výrazně zapojí i oni jako dobrovolníci. Druhým důležitým principem je, aby podávané **jídlo bylo připraveno z lokálních surovin**, čímž se pomáhá místním farmářům. Důležité je i jméno Mary's Meals –

Foto: archiv Mary's Meals

Magnus MacFarlane-Barrow

vyjadřuje, že celé dílo patří **Panně Marii**. Ona také musela nakrmit své dítě, když s Ježíšem a Josefem byli uprchlíky v Egyptě.

Mary's Meals rozhodně není dílem jenom pro katolíky. Jsou do něj zapojeni lidé všech vyznání a národností a rovněž pomáhá všem potřebným dětem bez rozdílu. Každý se na něm může podílet způsobem jemu vlastním, „vždyť je tolik způsobů, jak lidé mohou přispět, aby se to dílo šířilo“. Jsou lidé s různými dary, organizátoři, lidé s úžasnými nápady, ti, kdo umí myšlenky šířit sociálními sítěmi. Do díla je zapojeno mnoho mladých lidí a je obdivuhodné, s jakou radostí se to děje.

HLADOVĚJÍCÍ MILIONY DĚTÍ

Jeden z devíti lidí na světě chronicky hladoví. Přibližně šedesát milionů dětí chodí do školy s prázdným žaludkem a podobně vysoký počet dětí kvůli hladu do školy nechodí vůbec. Tím, že děti dostanou jedno jídlo denně, naplní se jejich potřeba zasytit se, ale zároveň se pomůže řešit příčina chudoby - nevzdělanost.

STÁVAT SE VÍCE LIDSKÝMI

Magnus přítomně ujistil, že ať dělá jí cokoli, třeba jen maličkost, je kaž-

dá pomoc potřebná. V současnosti se díky Mary's Meals sytí bezmála 2,5 milionu dětí. „Ale to nám nestačí. Chceme pomoci i dalším dětem, které ještě hladoví.“ Na závěr vyjádřil poděkování za ty lidi, kterým se skrze toto dílo pomáhá.

A doplnil, že podle něj ten nejlepší postoj, s kterým můžeme dávat, je být tím, čím Bůh chce, abychom byli, abychom se stávali více lidskými.

Redakčně zpracovala

Ludmila Šturmová

ve spolupráci

s Markem Teličkou, tiskovým mluvčím Mary's Meals

Během okamžiku jsme změnilí život

POSEZENÍ SE ZAKLADATELI ČESKÉ POBOČKY MARY'S MEALS

Lucie a Karel Nečasovi z Brna před pár lety netušili, jaké dobrodružství je čeká. Spolu s přáteli založili pobočku Mary's Meals v České republice, díky níž aktuálně dostává vzdělání a jedno jídlo denně více než 250 tisíc dětí. Během povinností souvisejících s provozem české pobočky, která se za více než pět let pořádně rozrostla, si našli chvíli na rozhovor pro Nové město.

Karel: Někteří lidé by mohli nabýt dojmu, že vše běží samo. Věřím, že je to Boží dílo, ale neobejde se bez stovek dobrovolníků a tisíců podporovatelů. Pán posílá vinaře na svoji vinici. Naše pobočka přešla naše pobočka již do druhé fáze vývoje, potřebujeme nyní někoho na řídicí funkci se zkušenostmi ze světa byznysu. Do výběrového řízení se přihlásili velmi kvalifikovaní a dobří lidé. Někteří z více než dvaceti kandidátů dokonce nabídli, že budou pracovat na plný úvazek zdarma. Pracovali předtím na pozicích, kde získali finanční zabezpečení, nyní mají odrostlé děti a hledají větší smysl života. Takovým je i Karel P., kterého jsme přijali. Ještě před Vánoci nastoupí do našeho týmu.

Jak jste se ale na tuto Pánovu vinici dostali vy?

Lucy: My jsme si Mary's Meals nevybrali, ono si vybralo nás. Přesně před šesti lety se děly v našem životě důležité věci. Měli jsme malé dítě a zabývali jsme se projektem výstavby nové luxusní vily s krásnou zahradou. Chtěli jsme naspořené peníze vložit do vybudování majetku. Kája se tou dobou léčil s úzkostně depresivní poruchou. Jednou přinesl domů knížku *Bouda, která krmí milion dětí*, ve které se popisují příběhy spojené s Mary's Meals. Darovala mu ji naše kamarádka Jana, která si ji přečetla na dovolené. Hned jsme začali knížku číst a tentýž večer jsme si pustili také dva dokumentární filmy *Child 31* a *Generation Hope* (dostupné na webu Mary's Meals). Když jsme poté popíjeli víno, Kája navrhl, že bychom mohli ukončit projekt „barák“ a peníze přesměrovat na rozjezd české pobočky. Trvalo mi maximálně 20 vteřin, abych řekla ano. Během okamžiku se tak změnil náš život. Mně osobně se velmi ulevilo, že nebudeme stavět, a při vidině, že pomůžeme dětem, které jinde trpí a často umírají hladem, mne naplnil pocit štěstí. Byla to přijetí nabídky a daru od Ducha Svatého.

Karel: Kdyby se u mne neobjevila nemoc, tak bych vilu postavil. Tím jsem si jistý. Nemoc mě ale přibrzdila a já jsem byl otevřenější Božímu hlasu. Prodej pozemku s původní prvorepublikovou vilou, která se měla bourat, včetně celého projektu jsme zrealizovali rychle. Báł jsem se, abych si to ještě nerozmyslel (smích). Okamžitě jsme také kontaktovali centrálu Mary's Meals a spojili se s prvními dobrovolníky, kteří u nás už tou dobou působili. Například již zjistili český překlad zmiňované knihy *Bouda...* To byl začátek. Nikdy jsme nelitovali. A dnes když procházím kolem té nové vily, kterou si postavil někdo jiný a představím si, že bych ji vlastnil a současně by neexistovala naše pobočka, přechází mi mráz po zádech.

Lucy: V roce 2008 jsem procházela velmi hlubokou životní a duchovní krizí, dokonce jsem pomýšlela na to, že kterého mostu skočím. I když ve skutečnos-

Lucie a Karel
Nečasovi

Foto: archiv Mary's Meals

ři dají určitý příspěvek. Třetí aktivitou ve školách je sběr batůžků a školních tašek, které posíláme do Malawi. Loni jsme jich poslali přes 6500. Krásné na tom je, že děti prvního stupně si tak mohou uvědomit, že standard, ve kterém se vzdělávají, není všude samozřejmý. Tento projekt je finančně hodně nákladný, dělají ho pouze tři pobočky na světě. Pokládáme ho ale za důležitý pro formaci dětí. Dále máme programy pro studenty, kteří se mohou propojit se studenty v jiných zemích „Youth Engagement“.

Přiblížili byste hlavní opěrné pilíře Mary's Meals?

Lucy: Mary's Meals staví na **duchovní podpoře**. Protože podporovatelé jsou z celé republiky a jsou mezi nimi i starší lidé, osvědčily se nám duchovní programy i online (například modlitba růžence). Kromě toho je důležité šíření našich myšlenek. Tady bychom se neobešli bez **dobrovolníků**, kteří dílo představují lokálně při různých příležitostech. Třetím pilířem je **nízkonákladovost a efektivita**. Ke všem přijatým darům, ať už časovým nebo finančním, přistupujeme s velkou úctou.

Co byste doporučili těm, kdo by se chtěli dovést víc, případně se nějak zapojit?

Určitě je možné se podívat na www.marysmeals.cz a najít tam inspiraci. V některých českých rodinách je zvykem o Vánocích prostřít jedno místo navíc pro někoho potřebného. Na e-shopu lze například koupit certifikát *Místo u vánočního stolu*, které lze poskytnout jako dárek. Pokud se někdo rozhodne takto přispět na potřebné dítě, dostane jako poděkování prostírání na vánoční stůl.

Za rozhovor děkuje
Ludmila Šturmová

ti bych to asi neudělala, ale už jen tyto myšlenky mne nesmírně trápily. V rozhovoru s Bohem jsem mu jednou řekla, že jestli opravdu existuje, tak ať s mým životem něco udělá. Za tři dny jsem jela vlakem, který měl ve Studénce ono velké neštěstí. Mohla jsem zemřít. Vždy jsem si sedala do prvního vagonu, tenkrát mne však držela nějaká síla a věděla jsem, že si musím sednout do vagonu, který zastaví přede mnou. Byl to pátý vagon, první, který zůstal na kolejích. Tenkrát jsem doslova bytostně cítila Boží přítomnost a jeho podanou ruku a vnitřně mne to proměnilo.

Jak je u nás Mary's Meals organizováno?

Karel: Mary's Meals je nevládní charitativní organizace, která funguje bez ohledu na vyznání. Je apolitická a naším posláním je umožnit lidem, aby nabídli peníze, věci, dovednosti, čas nebo modlitbu. Tím poskytují tu nejefektivnější pomoc těm, kteří trpí kvůli extrémní chudobě v nejubožejších zemích světa. Hlavní náplní je zajistit jedno jídlo denně pro děti ve školách, což vede ke zvyšování školní docházky a gramotnosti. Aktuálně stojí školní jídlo pro jedno dítě 550 Kč na celý rok. Primárním posláním Mary's Meals není evangelizace. Přesto řada podporovatelů tohoto díla díky těmto aktivitám poznala Pána Ježíše a uvěřila v Něho.

Veškeré náklady (mzdové, administrativní, související s chodem kanceláře, náklady na propagační materiály a další) jsou pokryté díky speciálním darům od nás s Lucy a dalších podporovatelů.

V naší pobočce pracuje nyní pět zaměstnanců, máme zhruba 50 profesionálních dobrovolníků a 500 dobrovolníků v terénu. Zaměstnanci zastá-

vají pozice, které nelze kvalitně zajišťovat na dobrovolnické bázi, kromě jiného zpracování darů a styk s bankou či úřady, prezentace ve školách nebo podpora dobrovolníkům v terénu. Profesionální dobrovolníci věnují svou pracovní odbornost pro Mary's Meals ve svém volném čase. Týká se to právního a účetního poradenství, grafiky, vývoje webových stránek, správy sociálních sítí, spolupráce s médii, e-shop a mnoho dalšího. Dobrovolníci mají naši důvěru. Dávají do toho srdce, a to je obrovská hodnota. My sami jsme dobrovolníky. Vnímáme to tak, že Bůh nám dal příležitost využít toho, čemu jsme se naučili v předchozím zaměstnání – strategického myšlení a dlouhodobého plánování.

K naší strategii patří i to, že se snažíme šířit **povědomí o díle Mary's Meals i na školách**. Máme materiály i pro výuku různých předmětů, třeba matematiky nebo zeměpisu. Další aktivita, do které se mohou nejen studenti zapojit, je sportovní. Za každý kilometr, který děti uběhnou, sponzo-

Osobní nasazení pro jednotu

DUCHOVNÍ INSPIRACE

*Přinášíme výběr myšlenek Chiary Lubichové o jednotě - jednom z bodů nebo lépe řečeno jedné ze skutečností spirituality Hnutí fokoláre. Duchovní obsah těchto úryvků doplňuje článek *Ut omnes unum sint* v rubrice *Na cestě tvořivé věrnosti* (str. 18-21).*

Ilustrační foto: Marek Trizuljak

„(...) abychom zdůraznili konkrétní podobu lásky (k Ježíši opuštěnému), milujme ho v těžkostech, které jsou spojené s vytvářením jednoty mezi námi. Víme, o co jde: jednota (...) v nejrůznějších společenstvích není cosi, co je jednou provždy vybudováno. Každý den je třeba ji budovat znovu a to se dělá tak, že milujeme bolest, kterou nedokonalá jednota - která se stále jako taková může ukázat - přináší. Z toho vyplývá, že musíme být stále ochotní dívat se na sebe navzájem novými očima. Jinými slovy: mít trpělivost, snášet se, umět se povznést, důvěřovat lidem, vždy doufat, vždy věřit. A především neposuzovat. Čistě lidské posuzování jiných, zvláště zodpovědných, je něco strašného, je to trhlina, kterou proniká ďábel nejednoty. Takto se postupně vytrácí z duše každé dobro, a dokonce může zakolísat samo povolání. Pěstujeme tedy tuto lásku k druhým plnou bolestných odstínů - ty jsou konkrétním projevem naší ochoty zemřít jeden za druhého; jsou většími nebo menšími překážkami, které je třeba překonávat s láskou k Ježíši opuštěnému, aby jednota byla vždy úplná.“¹

Chiara přirovnává Hnutí k domu postavenému na skále Božího slova: „(...) Ale jaké je to slovo, které Duch vtiskl jako pečeť do tohoto domu, do našeho hnutí, když na ně nebe myslelo a začalo ho uskutečňovat tady na zemi? Víme to. Tím slovem je jednota. Jednota je slovo, které shrnuje celou naši spiritualitu. Jednota s Bohem, jednota s bratry. Dokonce jednota s bratry, abychom dosáhli jednoty s Bohem. (...) Naše Stanovy kladou jednotu za základ všeho, jako normu nad každou jinou normu, jako pravidlo, které máme uskutečňovat před každým jiným pravidlem. To je slovo pro nás, to je skála. (...)“²

„Náš Ideál³ je ideálem jednoty. Nezdá se vám nyní příznačné, že Ježíš, který se ve slavné modlitbě obrací k Otci, prosil o jednotu mezi svými a těmi, kteří přijdou, aby byli jedno s ním a mezi sebou, po tom, co ustanovil Eucharistii, která to umožnila? (...) Milujeme-li náš Ideál, naše povolání k jednotě, milujeme vášnivě Eucharistii.“

(8. října 1976)⁴

„Mohli bychom se ale zeptat: do jaké míry vyžaduje kolektivní spiritualita, zaměřená na vyzdvihnutí dávání se a společenství, také osobní nasazení a úsilí? Je třeba říci, že ho vyžaduje alespoň tak jako ostatní spirituality. Jak bychom mohli milovat druhé, kdybychom osobně neměli nic nebo jen málo, co bychom mohli nabídnout? A neřekl snad Ježíš, že pro druhé je třeba posvěcovat sebe samé: 'Pro eis sacrifico me ipsum - Pro ně se já sám posvěcuji'? (Jan 17,19) Naše osobní nasazení musí být proto vytrvalé a rozhodné.“⁵

1. Kolegamento (pravidelné telefonické konferenční hovory Chiary Lubichové a členů Hnutí fokoláre z celého světa), 25. října 1990.
2. Kolegamento, 9. listopadu 1989.
3. Ideál - všechny myšlenky týkající se spirituality Hnutí fokoláre a také nový život, který z toho vyplývá.
4. Chiara Lubichová, *Jednota*, Zostavil Donato Falmi a Florence Gilletoová, Nové město s.r.o., Bratislava 2016, str. 43.
5. Kolegamento, 28. prosince 1995.

Ilustrační foto: Marek Trizuljak

Potřebná je láska

DUCHOVNÍ INSPIRACE

Igino Giordani (Foco) byl katolický spisovatel, novinář, politik ale také spoluzakladatel Hnutí fokoláře. Do svého deníku si zapisoval myšlenky, z nichž vybíráme ty, které mohou být inspirací pro život modlitby. První napsal ve třiceti letech, další v sedmdesáti.

Náboženství se neomezuje ani nevyčerpává uprostřed stěn srdce, ani čtyř stěn příbytku. Náboženství je neomezeně široké a zahrnuje celé lidstvo. Dokonce ani v kostelích nekončí, tam právě jen začíná, ale vychází do ulic a na náměstí, aby v každém koutě hledalo každé stvoření...

Když překročíme práh domu, abychom se ponořili do světa, nesmíme víru pověsit jako vybledlou čepici na hřebík za dveřmi, ale musíme ji nést jako hořící pochodeň a jako meč do víru dní a do každodenního boje... (...)

Svůj den nech proniknout myšlením na Boha. (...)

Buduj si vnitřní život...

... Modlitbou se ustavičně rozjasňuješ, každé ráno se omlazuješ. Kdo se vždy modlí, zůstane věčně mladým, opravdovým básníkem, dítětem, které vnímá Boží tajemství...

... Duše nachází božský princip, jehož je sama otiskem. Nachází Otce, nachází domov. Svůj domov, v němž se cítí dobře

s tím pocitem svěží svobody a nepochybného štěstí, které dětem poskytuje jen rodičovský dům...

Ve shonu dnešního života není lehké dopřát si chvíle pokoje a osvojit si stavy duše, které jsou vhodné k usebrání v modlitbě. Vnější shon nás pohlcuje, rozptýlení, které přináší složitý život, přemáhá naši schopnost modlitby. A i když modlit se není vždy v naší moci, v Božích očích je už naše touha modlit se opravdovou modlitbou..., jak říká Lessing¹.

Eucharistický Ježíš, nevýslovné tajemství lásky, trpělivě vyčkávající v chrámech, nás znovu volá k našemu bytí a naší povinnosti a strhává nás z našich papírových podstavců, které jsme si sami vytvořili z naší naduté pýchy.

Pokud chybí čas v chrámu, modleme se růženec třeba i v tramvaji. V potemnělé, hrkotající tramvaji si najdeme koutek pro útočiště ducha.

Život je v tomto tajemství lásky posvátný. Tuto lásku je však potřebné pročistit, aby se zbavila všech smyslových nánosů; aby se láska stala rovnováhou a vyrovnaností mezi rozumem a citem; aby se přiblížila k tomu stavu nezištné lásky, jak ji ve své intuici stručně definuje svatá Marie Magdaléna de Pazzi², to znamená, lásky úplně odpoutané od vlastního já a plně ponořené a zklidněné ve vůli Boží. Uschopňuje k ní pokora, tedy průzračné poznání našeho bytí, které není samo o sobě ničím, ale z Boží milosti se něčím stává...³

(1922-1925)

Tajemství života s Bohem spočívá v tom, že se ztišíme, možná jen v duchu, abychom naslouchali Slovu, jako to dělala Maria. Člověk už nechce psát ani mluvit, touží slyšet ten hlas, který tříbí světy.⁴

(12. července 1964)

Toto tajemství se objasňuje a zjednodušuje čím dál tím víc, jak se postupně vyjasňuje duše a obrací vše k Absolutnu. Jenom Bůh: vstoupit do Něho a opustit vše ostatní. To ostatní potom Pán vrátí, ale proměněné. Každá věc se začlení na své hierarchické místo jen tehdy, pokud se na ni podíváme ze zorného úhlu pokoje tohoto božského ovzduší.

Bůh není komplikovaný, ale jednoduchý. Nepotřebujeme se bořit s těžkostmi, když se k němu chceme přiblížit. Potřebujeme jednoduchost. Právě proto ho ženy z lidu, děvčata a zapálení chlapi najdou hned a přímo, někdy dokonce rychleji než teologové, kteří znají složité způsoby výstupu k němu.

Věda pomáhá, ale nestačí. Potřebná je láska.

A tak je možné mluvit s Bohem, nebo přesněji, naslouchat Bohu v hloubce duše i uprostřed jakéhokoli zaměstnání: ticho ráje, které se v nás rozhostí, pohltí všechnu vřavu světa. (...)⁵

(21. srpna 1964)

1. Gotthold Ephraim Lessing (1729-1781) byl jedním z nejvýznačnějších spisovatelů německého osvícenství, divadelní kritik a filozof.

2. Marie Magdaléna de Pazzi - karmelitánská mystička 16. století.

3. Igino Giordani, Ohnivý denník, Nové mesto, 1996, str. 18-20.

4. Tamtéž, str. 151.

5. Tamtéž, str. 151.

Modlitba v mém životě

Ilustrační foto: Pixabay

O tom, co znamená modlitba v jejich životě, i o tom, co jejich komunikaci s Bohem pomáhá nebo naopak ztěžuje, se s námi rozdělili Helena a Honza.

RŮŽENEC NA MNOHO ZPŮSOBŮ

Když se mluví o modlitbě, vzpomenu si nejdřív na své prarodiče z Vysočiny. Na babiččino tiché šeptání růžence před usnutím a na pravidelné „poutě“ nás tří k mariánskému obrázku na kopci za městečkem, kdy růženec svým rytmem pomáhal do kroku. Po nějakém čase jsem se dozvěděla, že modlit se růženec během chůze, při které se nesoustředím tolik na slova jako na rytmus, je jedna z mnišských praktik. A tak občas pochoduji po sídlišti a myslím, že si i mumlám nahlas.

Další ze způsobů modlitby růžence praktikovaly sestřičky, které jsem si za komunismu pouštěla na rádiu Vatikán. Těšila jsem se na každodenní setkání na rozhlasových vlnách, kdy ony ve svobodném světě předřikávaly růženec a já za železnou oponou byla na chvíli jejich součástí. Nejdřív mě ten jejich přednes trochu popuzoval. Nasadily na jedné tónině a na té zůstaly až do konce, ale po krátkém čase mi tahle praktika začala pomáhat při soustředění, s kterým jsem měla osobně velký problém. Modlívala jsem se cestou do práce, ale myšlenky mi utíkaly na všechny strany.

Ze skrupulí, že to dělám špatně, mě tehdy vysvobodil páter Reinsberg, tehdy populární pražský kazatel, který říkal: „Lidi mě rozčilujou, jak se furt zpovídají, že se nesoustředí při modlení. To je jak s tím Pepíkem. Táta ho pošle k sousedům půjčit štafle a teď jsou dvě možnosti: buď tam Pepík dorazí, hezky pozdraví a soustředěně vyřídí vzkaz, nebo přijde k sousedům, myslí na blbiny, souseda požádá na půl huby, ale důležité je, že v obou případech štafle domů donese.“ Tak od

té doby, a je to už dost let, dbám na to, abych při modlení alespoň donesla ty štafle.

Helena

CESTOU DO PRÁCE

Rodiče mě vychovávali ve víře v Boha a ve vztahu k Ježíšovi. Proto mě modlitba provází celý život. Dá se říci, že jsem dostal do vínku vnímání modlitby jako rozhovoru s Bohem. Od dětství jsem rozmlouval s Bohem, rád jsem se modlil Otčenáš a především Zdravas Maria. Až jako starší jsem přišel „na chuť“ růženci. V mládí mi připadal tak dlouhý a nekonečný. Nyní se snažím pomodlit alespoň desátek, kdy to jde. Většinou se růženec modlím cestou do práce, při procházce nebo na výletě. Obětuji ho za své blízké, děkuji za vztahy, které máme, a prosím, abychom je s rodinou a dalšími okolo mě udržovali. Protože jak zaznělo například i v Lurdech, modlitbou růžence můžeme obdržet mnoho milosti a Božího požehnání nejen pro sebe, ale i pro druhé. Pro mě je Panna Marie naše pomocnice a přímluvkyně ve všech obdobích našeho života.

Často vysílám „střelnou“ modlitbu, za všechny starosti a lidi okolo sebe. Samozřejmě přicházely a přicházejí okamžiky, kdy tento rozhovor zanedbám nebo klopýtám či padám v životě. Ale to mě pak Ježíš „poštouchně“, abych znovu „nastartoval“. Mnohdy tak činí prostřednictvím rodiny.

Důležitá je pro mne společná modlitba s manželkou Aničkou, a když je možnost, tak i s našimi syny. Každý den se snažíme začínat i končit společně modlitbou s prosbami za to, co nám leží na srdci a co trápí svět.

Věřím v Boží lásku, a to mě posiluje. Každý den přináší něco nového, co je třeba řešit nebo dělat. Modlitba mě vede k tomu, abych si uvědomoval, že bez Božího požehnání, je marné lidské namáhání.

Honza

Stranu připravil Zdeněk Vích

Slovo života

LISTOPAD 2023

**„Vy všichni jste synové světla a synové dne.
Nepatříme noci ani temnotě.“ (1 Sol 5,5)¹**

Světlo bylo odjakživa symbolem života. Každý den očekáváme svítání jako předzvěst nového začátku.

Téma světla se objevuje v dějinách národů i ve starověkých náboženstvích.

Židovská tradice slaví svátek světla zvaný *Chanuka*, který připomíná znovuposvěcení jeruzalémského chrámu a osvobození od pohanských kultů. Muslimové zapalují svíčky na svátek narození proroka, arabsky *Mawlid* nebo turecky *Mevlid Kandili*.

Svátek *Diwali*, jehož název znamená řadu světél, původně hinduistický svátek, slaví také různá indická náboženství na oslavu vítězství dobra nad zlem.

Pro křesťany je Ježíš Kristus světlem, které osvětluje temnotu světa.

Světlo je tedy hodnotou plnou symboliky, která představuje přítomnost božského, dar pro lidstvo a zemi.

**„Vy všichni jste synové světla a synové dne.
Nepatříme noci ani temnotě.“**

Jaké jsou však charakteristické rysy synů dne? Jedním z nich je, že „nepatří noci ani temnotě“. Zřeknutí se spánku, netečnosti, spočívá v rozhodnutí zůstat bdělý. Je to rozhodnutí lásky prožívat a žít naplno přítomnost.

Apoštolova naléhavá výzva adresovaná soluňskému společenství tedy zní: bděte společně, zřekněte se jakékoli netečnosti a lhostejnosti. V době, kdy lidstvo obzvláště potřebuje světlo, mají ti, kdo nepatří noci, za úkol osvětlovat vztahy mezi lidmi, a to v neustálém sebedarování, aby vírou, láskou a nadějí zviditelnili přítomnost Zmrtvýchvstalého, jak píše apoštol Pavel (srov. 1 Sol 5,8).

A dále je třeba pěstovat bližší a opravdovější vztah s Bohem, hlouběji se ponořit do svého srdce, nacházet chvíle pro rozhovor s ním formou modlitby, uvádět do života jeho slovo, které právě toto světlo rozsvěcuje.

**„Vy všichni jste synové světla a synové dne.
Nepatříme noci ani temnotě.“**

Můžeme si někdy i zvyknout žít v temnotě svého srdce nebo se spokojit s mnoha umělými světly, s různými přísliby štěstí tohoto světa, ale Bůh nás neustále volá, abychom v sobě nechali zazářit jeho světlo a dokázali se pozorně dívat na lidi a události tak, abychom zahlédli zářící výšivku.

Máme usilovat o to, abychom neustále činili rozhodnutí, která nás přivedou ke znovuzrození, rozhodnutí přejít z temnoty ke světlu. „Křesťan nemůže utíkat před světem, skrývat se, anebo považovat náboženství za soukromou záležitost,“ píše Chiara Lubichová. „Žije ve světě, proto má odpovědnost, poslání vůči všem lidem: být světlem, které osvětluje. I ty máš tento úkol, a nebudeš-li tak činit, budeš neužitečný jako sůl, která ztratila svoji chuť, nebo jako světlo, které bylo

Ilustrační kresba: Petr Ettlér

zastíněno.² (...) Křesťan má tedy nechat pronikat světlo, které v něm přebývá, být „znamením“ této Boží přítomnosti mezi lidmi.“³

**„Vy všichni jste synové světla a synové dne.
Nepatříme noci ani temnotě.“**

Bůh je světlo a mohou ho najít ti, kdo ho hledají s upřímným srdcem. Ať se stane cokoli, nikdy nebudeme odděleni od jeho lásky, protože jsme jeho děti. Jsme-li si tím jisti, nebudeme překvapeni ani zdrceni událostmi, které nás mohou rozrušit.

Letošní zemětřesení v Turecku a Sýrii, které si vyžádalo více než 50 000 obětí, obrátilo vzhůru nohama životy milionů lidí. Ti, kdo katastrofu přežili, celá místní společenství i společenství v jiných zemích, byli světlymi body, které se snažily přinést okamžitou pomoc a úlevu těm, kdo ztratili své blízké, domovy, všechno.

Temnota nikdy nemůže přemoci ty, kdo se rozhodli žít ve světle a vytvářet světlo. Pro nás křesťany to znamená život s Kristem uprostřed nás, přítomnost, která umožňuje hojit životní rány, která navrácí naději, která nám umožňuje přebývat dál v Boží lásce.

Patrizia Mazzola a tým Slova života

1. Český ekumenický překlad.

2. Srov. Mt 5,13-16.

3. Ch. Lubichová, Slovo života na srpen 1979, taktéž v Parole di Vita, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017), str. 145-146.

**„Stále se radujte. Bez přestání se modlete.
Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu.
Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši.“
(1 Sol 5,16-18)**

Svatý Pavel píše Soluňanům v době, kdy ještě žili mnozí Ježíšovi současníci, kteří ho viděli, slyšeli a byli svědky tragédie jeho smrti a úžasu nad jeho vzkríšením a následným nanebevstoupením. Poznali Ježíšovu cestu a očekávali jeho brzký návrat. Svátý Pavel miloval soluňskou komunitu, která byla svým životem, svědectvím a plody příkladná, napsal jim tento list a žádal je, aby ho četli všem (5,27). Zaznamenává v něm doporučení, aby „napodobovali nás i Pána“ (1,6) a uzavírá ho těmito slovy:

**„Stále se radujte. Bez přestání se modlete.
Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu.
Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši.“**

Spojovacím prvkem těchto naléhavých nabádání je nejen to, *co* od nás Bůh očekává, ale také *kdy*: bez přestání, vždy, stále.

Lze však přikázat radost? Všichni máme zkušenost, že na náš život doléhají problémy, starosti, utrpení a úzkosti, že se společenská situace ukazuje jako neutěšená a nehostinná. Pro svatého Pavla však existuje důvod, který umožňuje *stále prožívat „onu radost“*, o níž se zmiňuje. Hovoří ke křesťanům a radí jim, aby brali křesťanský život vážně, aby v nich Ježíš mohl žít v oné plnosti, kterou slíbil po svém zmrtvýchvstání. Někdy to můžeme zakoušet: On žije v těch, kdo milují, a každý může vstoupit na *cestu lásky* s oproštěností od sebe sama, na cestu nezištné lásky k druhým lidem, a přijímat podporu přátel, udržovat živou důvěru, že „láska přemůže všechno“¹.

**„Stále se radujte. Bez přestání se modlete.
Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu.
Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši.“**

Dialog mezi věřícími různých náboženství a lidmi různých přesvědčení vede k ještě hlubšímu pochopení, že modlitba je hluboce lidská činnost. Modlitba člověka utváří, pozvedá.

A jak se modlit bez přestání? „... nestačí - jak píše pravoslavný teolog Jevdokimov - *praktikovat* modlitbu, pravidla, zvyky. Je třeba stát se modlitbou, *být* vtělenou modlitbou, učinit ze svého života liturgii, modlit se i těmi nejvšednějšími věcmi“.² A Chiara Lubichová zdůrazňuje, že „můžeme milovat (Boha) jako děti, srdcem, které Duch Svátý naplnil láskou a důvěrou ve vlastního Otce - důvěrou, která nás vede k tomu, abychom s ním mluvili často, abychom mu předkládali všechny své záležitosti, své úmysly a plány.“³

Existuje také způsob, jak se může modlit každý a neustále: zastavit se před každou činností a soustředit se na úmysl „pro Tebe“. Je to jednoduchá metoda, která proměňuje naše činnosti a celý náš život zevnitř v neustálou modlitbu.

**„Stále se radujte. Bez přestání se modlete. Ve
všech životních podmínkách děkujte Bohu.
Tak to Bůh pro vás chce v Kristu Ježíši.“**

Ve všech životních podmínkách děkujte Bohu. Je to postoj, který svobodně a upřímně tryská z vděčné lásky k Tomu, který tiše podepírá a doprovází jednotlivce, národy, dějiny, vesmír. S vděčností vůči druhým, kteří kráčejí s námi a díky nimž si uvědomujeme, že si nevystačíme sami.

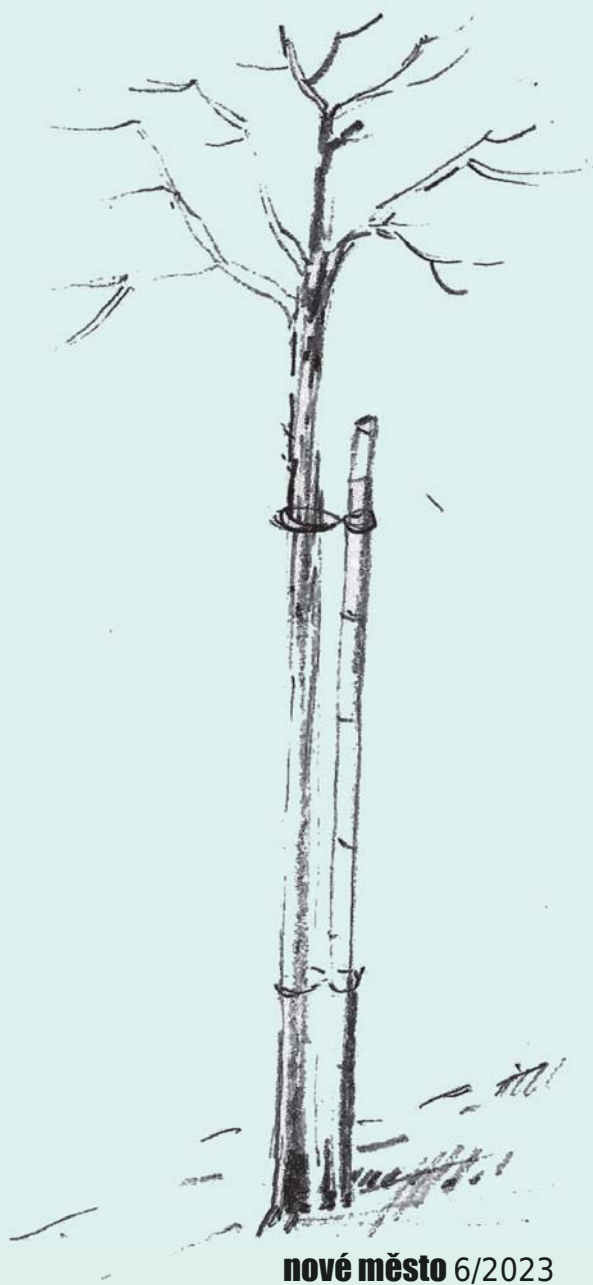
Radovat se, modlit se a děkovat, tři činnosti, které nás přibližují k tomu, abychom byli takoví, jak nás Bůh vidí a jakými nás chce mít, a které obohacují náš vztah s ním. V důvěře, že „Bůh pokoje nás dokonale posvětil“.⁴

Připravme se tak na hlubší prožívání vánoční radosti, abychom činili svět lepším, abychom se stali tvůrci pokoje v našem nitru, v našich domovech, na pracovištích i na náměstích. Nic není dnes potřebnější a naléhavější.

Victoria Gómez a tým Slova života

1. Publius Vergilius Maro, Ekloga X.69, zhudebnila skupina Gen Rosso, <https://music.apple.com/es/album/lamore-vince-tutto-single/1595294067>
2. P. Evdokimov, La preghiera di Gesù in La novità dello Spirito, Ed. Ancora, Milano 1997.
3. Ch. Lubichová, Conversazioni, Città Nuova, Roma 2019, p. 552.
4. Srov. 1 Sol 5,23.

Ilustrační kresba: Petr Ettler

jsem jí jen naslouchala, ale paní mi pak velmi děkovala za podporu.

B.

JAK ZAČÍT DEN

Vedle nákupních vozíků u supermarketu žebrel muž na invalidním vozíku. Když jsem z obchodu vycházela, přistoupila jsem k němu a prohodila s ním pár slov. Pak jsem ho vyzvala, aby si vyzval z mého nákupu něco, co potřebuje. S radostí si vzal nějaké jídlo a hned ho začal jíst. Když jsem se s ním loučila, prožívala jsem takovou radost, že mi to pomohlo čelit dalším výzvám dne.

Díky tomu jsem si uvědomila, že konkrétní skutek lásky je dobrý začátek dne. Tak jsem se o to začala vědomě snažit, překonala mnoho svých zžitých způsobů a překvapila tím nejen svého manžela, ale především děti, které si ne vždy váží toho, co mají. Jednou večer, když jsme se dozvěděli, že strýc je vážně nemocný, nikdo z rodiny nevěděl, co na to říct. Ale potom se náš nejstarší syn, který chodí na univerzitu, zeptal, co bychom pro něj mohli udělat. V tu chvíli naše nejmladší dcera odpověděla: „Musíme to dělat tak jako máma, která do všeho, co dělá, dává lásku. To nám pomůže zjistit, co strýc potřebuje.“

L., Maďarsko

ŘETĚZ LÁSKY

V čekárně mého kadeřnictví je mezi zákazníky obvyklé, že si povídají a probírají, co je nového v okolí. Protože jsem delší dobu neviděla jednu starší paní Adélu, která k nám pravidelně docházela, zeptala jsem se, jestli o ní někdo něco neví. Dozvěděla jsem se, že je vážně nemocná.

Rozhodla jsem se ji navštívit. Našla jsem ji osamělou, bez příbuzných, v naprosté opuštěnosti. Vyplnila jsem žádost o podporu a hledala někoho, kdo by k ní mohl docházet a dělat jí společnost. Hned tři zákaznice našeho kadeřnictví odpověděly kladně. Začaly se u ní střídat, dokud se synovi jedné z nich po velkém úsilí nepodařilo zajistit přijetí do domu s pečovatelskou službou. Občas tam chodím na návštěvu a také jsem se tam přihlásila jako dobrovolnice – poskytují kadeřnické služby nejen paní Adéle, ale všem, kdo chtějí. Příběh paní Adély mi ukázal, že stačí začít s konkrétními skutky lásky a řetěz lásky se pak rozvíjí dál.

F., Itálie

ŽIVOT ZE SLOVA

HLAS UVNITŘ

Šla jsem odvést bioodpad dozadu za zahradu, ale cestou mě napadlo něco zalít. Zastavila jsem se, hlas ve mně mi říkal: „Dodělej to, co jsi začala a co je teď hlavní, nerozptyluj se.“ A vida, když jsem vyjízděla s kolečkem, uviděla jsem poštáka, který chtěl do schránky hodit vzkaz, že si mám na poště vyzvednout doporučené psaní. Ještě jsem ho stihla zastavit a na občanský průkaz mi zásilku předal. Poslouchat vnitřní hlas se vyplatí.

J.

USILOVAT O DOBRO MĚSTA

Dostala jsem myšlenku na den: „Usilujme o dobro města.“ Přemýšlela jsem, jak bych to mohla žít já konkrétně. To je spíš úkol pro politiky, pro ty, kteří pracují na radnici! Ale řekla jsem si, že se budu snažit pozorně naslouchat občanům svého města. Konkrétně těm, se kterými se setkávám v obchodě, ve kterém pracuji. Přišla tam jedna kamarádka a začala vyprávět, že se akorát vrátila z Izraele. Byla tam za dcerou, která tam žije. Poslední den, již téměř před odjezdem, houkaly sirény... Zkrátka

Ilustrační foto: Magdaléna Broschová

Ut omnes unum sint

Z Hnutí FOKOLÁRE

Na cestě tvořivé věrnosti

JEDNOTA MUŽŮ A ŽEN V Hnutí FOKOLÁRE

Při příležitosti 80. výročí vzniku Hnutí fokoláre, jehož specifickým posláním je jednota, zmíníme v následujícím textu jednotu mezi muži a ženami, vztahy, které se v tak velkém a členitém organismu, jakým Hnutí je, dají považovat za jeden z darů jeho charismatu církvi a lidstvu naší doby.

OSMDESÁT LET

V životě člověka je to dlouhá doba, ale hovoříme-li o osmdesátinách jedné duchovní rodiny v církvi, uvědomujeme si, jak oprávněná jsou nedávná slova papeže Františka, který nám řekl: „Jste na začátku.“ Je to tak. V žádném případě to však neumenšuje radost z významného jubilea a vděčnost této veliké celosvětové rodiny, která žije a dýchá pro církve a pro celé lidstvo a s pokorou usiluje o naplnění Božího záměru s ní, potvrzovaného církvi již od počátků Hnutí.

„ABY VŠICHNI BYLI JEDNO“

Všichni. Ve svých třidvaceti letech dostává mladičká Chiara Lubichová od Boha veliký úkol. Přispívat k naplnění tohoto nedozírně krásného Božího plánu s lidstvem. Co toto povolání obnáší, ještě nemůže vidět v jeho šířce a hloubce, ale odpovídá na ně celým svým bytím. Všichni. Uvědomuje si, že Boží dar není jen pro ni osobně. O své postupně nové odhalování pravd víry v evangelium se od začátku dělí s těmi, kdo jsou jí nablízku – se svou rodinou, s dívkami z Katolické akce, o které se stará, a dalšími, se kterými se seznamuje a kteří nacházejí v její „čtvrté cestě“ i tu svoji.

Okolnosti války vedou Chiaru a její první společnice k tomu, že spolu začínají bydlet, vzniká první fokoláre. Všichni. Zanedlouho se k jejich novému radikálnímu stylu života podle evangelia připojují i chlapi a vytvářejí první mužské fokoláre. Rozproudí se život okolo nich. Díky charismatu, světlu Duchu Svatého, se současně rodí první ši-

roké společenství – komunita – na pět set mužů a žen všech věkových i sociálních kategorií toužících žít evangelium, které spolu s nimi objevují.

MUŽI A ŽENY JAKO PROTAGONISTÉ

Protagonisté spirituality, která je individuální a komunitní současně a spojuje dnes již několik miliónů mužů a žen ze všech kontinentů. Muži a ženy stvořeni Bohem jak v dokonalé rovnosti jako lidské osoby, tak ve svém vlastním bytí muže a ženy. Muž i žena s nepomíjející důstojností, kterou jim uděluje bezprostředně Bůh, jejich stvořitel. Společně vstupují na novou cestu, cestu nově objevovanou a uskutečňovanou jednoty, kterou Bůh v církvi otvírá.

SPOLUZAKLADATELÉ - IGINO GIORDANI A PASQUALE FORESI

Zanedlouho dochází k prozřetelnostnímu setkání Chiary s **Iginem Giordanim, později nazývaným Foco**, kterého Chiara považuje za spoluzakladatele Hnutí. Ženatý muž, otec čtyř dětí, poslanec, spisovatel a novinář.¹ „Ukazovala všem svatost na dosah ruky. Odstraňovala zábrany oddělující laický svět od mystického života,“ píše mimo jiné Giordani později o tomto jejich setkání v roce 1948. A Chiara říká: „Cosi z něj a z jeho duše jsem pochopila, když mi potom napsal dopis do Tridentu. Hovořil o Ježíšově závěti tak osvětleně a hluboce, až mne přivedl na myšlenku, že on je člověkem, kterého nám poslal do cesty Bůh. (...) Byl to pak on, kdo otevřel fokoláre (tvořené tehdy jen muži a ženami žijícími v panenství) i ženatým a vdaným, kteří stejně jako on toužili po svatosti a zasvěcení, čímž se začal uskutečňovat dosud jen v dáli spatřený plán soužití lidí žijících v panenství i v manželství, podle obrazu Nazaretské rodiny, tak, jak to ženatým a vdaným umožňuje jejich stav.“

Dalším významným člověkem, který už od počátků podstatně přispívá k rozvoji mladého Hnutí, je **Pasquale Foresi**. Ve svých jednadvaceti letech je hlavním spoluodpovědným za Hnutí v Římě. Po studiích filosofie a teologie na Papežské Gregoriánské univerzitě končí svá studia doktorátem na Lateránské univerzitě. V roce 1954 je vysvěcen na kně-

**Margaret
Karrámová
a Jesús
Morán.**

Foto: Ippitano.it

ze a stává se tak prvním z řady fokolarínů, kteří přijali kněžské svěcení. „Díky svému vyhraněnému nadání pro teologické studium,“ říká Chiara, „přispěl ke zrodu centra pro teologickou práci, centra pro kulturní formaci členů Hnutí a pro teologickou prezentaci Hnutí. Jemu vděčíme za uskutečnění mnoha dalších děl, jako jsou centra mariapoli (...) a městečko - citadela Loppiano, podle něhož pak vznikla další v různých částech světa. I jeho nazývám spíše než spolupracovníkem spoluzakladatelem Hnutí v průběhu různých fází jeho růstu. Přispěl k jeho začlenění do církve, byl jeho prvním asistentem a podílel se na vypracování několikerych stanov.“

SEDM BAREV DUHY

Život evangelní lásky se promítá do mnoha konkrétních aspektů. Chiara pro zjednodušení používá přirovnání rozkladu bílého světla na sedm barev duhy jako základních skutečností života: společenství majetku, ekonomie a práce; vyzařování a apoštolát; jednota s Bohem a modlitba; fyzický život a příroda; odívání a bydlení; moudrost a studium; jednota a komunikační prostředky.

Mezi prvními společníci Chiary, prvními fokolarínkami, se postupně rýsuje Boží záměr s každou z nich týkající se právě těchto konkrétních jednotlivých aspektů, za které pak jsou v Hnutí zodpovědné. Ale ne samy, vždy v jednotě se zodpovědným za daný aspekt z řad prvních fokolarínů. Tato zodpovědnost ve dvou, muže a ženy, platí jako záruka jednoty na všech rovinách zod-

povědnosti v Hnutí až do současnosti. Náročná úloha? Jistě. Také u nás už měla řada mužů a žen možnost prožít takové úlohy během více než padesáti let života Hnutí v naší zemi a jejich zkušenost může souznít se slovy papeže Františka: „Uznání důstojnosti muže a ženy vyžaduje správné hodnocení jejich vzájemného vztahu. Jak můžeme do hloubky poznat své konkrétní lidství (...), aniž bychom ho odhalili skrze tento jejich rozdíl? A k tomu dochází, když muž a žena spolu mluví a ptají se jeden druhého, mají se rádi a konají společně, se vzájemným respektem a laskavostí.“

ROZDÍLNÉ NÁZORY

Vít Valtr z České republiky byl v roce 2014 zvolen Generálním shromážděním Hnutí fokoláre jedním z poradců Centra v Římě. Připadla mu spoluodpovědnost za aspekt harmonie a prostředí. Jaká byla jeho zkušenost asi po roce v této úloze odpovídá v rozhovoru zveřejněném v Novém městě v říjnu 2015. Vybíráme z něho odpovědi, které dokreslují téma, kterému jsme se v tomto článku věnujeme.

● **Jak je v Hnutí fokoláre typické, spoluodpovědnou za každý aspekt je vždy i jedna fokolarínka. V tvém případě je to Italka Vita Zanolini. Vaše kulturní zázemí a názory jsou jistě rozdílné. Je těžké s ní spolupracovat?**

„S Vitou Zanolini sdílíme společnou kancelář, podnikáme cesty, vyřizujeme agendu. Zdá se mi velmi moudré,

že starost o jednotlivé aspekty je vždy svěřena dvěma lidem společně - muži a ženě. Každý máme jinou citlivost a to je velké obohacení. Společně dokážeme pochopit některé věci, se kterými by si jeden z nás sám jistě neporadil.

Konkrétně s Vitou není těžké pracovat. Je to člověk velmi vitální, pracovitý, s velkou zkušeností a také otevřeností a schopností přijmout a pochopit druhého takového, jaký je. Má ráda humor a tak se i hodně nasmějeme. Bez nadsázky mohu říci, že společná práce s ní je pro mě radostí, a tak se do práce těším.“

● **Když máte na něco velmi rozdílné názory, stáváš se velkorysým kavalírem, který ustoupí? Anebo jak to je?**

„Zajímavé je, že většinou si Vita všimne toho, že s něčím nesouhlasím dříve, než to vyslovím. Je to asi ona pověstná ženská intuice... nebo jsem snadno čitelný ve svém výrazu. Pokud někdo z nás s něčím nesouhlasí, o věci mluvíme a hledáme řešení, které je pro oba přijatelné.“

● **Co je v této nové službě pro tebe nejdůležitější?**

„Možná to bude znít zvláště od toho, kdo má na starosti budovy a nemovitý majetek. Myslím si, že nejdůležitější jsou lidé a vztahy mezi nimi. To považuji za absolutně nejdůležitější. Při různých schůzkách věnujeme mnoho času společnému uvažování, výměně názorů, naslouchání jeden druhému, aby bylo vše 'vyčištěné', aby naše vztahy vzájemné důvěry a porozumění byly opravdové. Pak mají smysl i konkrétní rozhodnutí (...).“

Zleva Iginio Giordani, Chiara Lubichová a Pasquale Foresi.

„Vít Valtr
s Vitou Zanolini.“

BOŽÍ DÍLO NEVYBUDUJEME BEZ BOLESTI

Je téměř zákonitě, že kromě radosti z mnoha duchovních plodů, které tyto vztahy přinášejí, může dojít i k nedorozuměním a zraněním. Jsme všichni jen lidé se svými nejrůznějšími povahami, zkušenostmi a rozdílnou zralostí. V takovém případě bylo, je a bude důležité s pokorou znovu napřít síly a zajet na hlubinu. Jde nám všem o Boží dílo a to, jak je z historie církve dobře známé, nikdy nevybudujeme bez bolesti. Do hloubky prožívaná spiritualita jednoty k tomu nabízí velké milosti.

JEDNOTA - BOŽÍ DAR

Jednota jako Boží dar a jako jeden z bodů nebo – lépe řečeno – jedna ze skutečností spirituality Hnutí může, jak říká Chiara, i samostatně vyjadřovat to, co od Hnutí žádá Duch Svátý.

„Jednoho dne jsme pochopili, jak se musíme milovat: Až dokud se ‚nestrávíme‘ v jedno, jak řekla jedna z nás, to znamená, až dokud se neuskuteční mezi námi a těmi, které jsme milovali, Ježíšova závěť: ‚Aby všichni byli jedno.‘ Hleděli jsme na jednotu nebeského

Otce s Božím Synem a u tak vysokého cíle se nám naše myšlenka zdála ještě krásnější a definitivní. Od toho dne jsme ji pojmenovaly ‚jednota‘ a tehdejší ‚Hnutí jednoty‘ vyjadřovalo nasměrování různých duší k Bohu žitím evangelijní lásky.“

Hned od začátku však Chiara pochopila, kde je zdroj tohoto daru. Je jím ukřižovaný a opuštěný Ježíš, který volá: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ (Mk 15,34) Vzal na sebe všechna rozdělení, všechny bolesti, které ve svém životě zakoušíme, aby je proměnil na jednotu s Bohem, naši jednotu s Bohem, a mezi námi a bratry. Chiara to zdůrazňuje: Ježíš vytrpěl opuštěnost, „aby nám dal plnou jednotu“.

RADIKÁLNÍ ŽIVOT V DYNAMICKÉ VĚRNOSTI

Už jen těchto pár slov o jednotě (s dalšími, z nichž jsou některé uvedeny v rubrice Duchovní inspirace na str. 11 – pozn. redakce) jako základu života Hnutí nám přibližuje, jak radikální byl konkrétní život těch, kdo začínali, a má být život těch, kdo se k němu postupně připojují. Od začátků to byl skutečně pestrý zástup lidí

od biskupů přes kněze a řeholníky, politiky, muže, ženy, rodiny i s dětmi a mládež.

A možná více než kdy jindy je v současné fázi života Hnutí a uprostřed neustálého víru idejí a zavádějících nabídek světa potřebná „dynamická věrnost“, jak to vyjádřil papež František v promluvě k účastníkům Generálního shromáždění Hnutí fokolare v roce 2021.

Marie Koukolová

1. Některé myšlenky Igina Giordaniho viz rubrika Duchovní inspirace, str. 11.

Citované prameny:

Discurso del Santo Padre Francesco alla comunità accademica del Pontificio Istituto „GIOVANNI PAOLO II“ per studi su matrimonio e famiglia, Sala Clementina, 27 ottobre 2016).

Katechismus katolické církve, Zvon, Praha 1995, str. 104.

Chiara Lubichová, Jednota, Zostavil Donato Falmi a Florence Gilletová, Nové mesto s.r.o., Bratislava 2016.

Chiara Lubichová, Dobrodružství jednoty, Nové město Bratislava 1992.

Nové město 10/2015, str. 6-7

Bez modlitby nebude Synoda, bez modlitby nebude mír

si otázku, co dělám tady. Neměla bych v těchto chvílích dělat pro mír něco jiného? Potom jsem si ale řekla, že také zde se mohu připojit k výzvě papeže Františka a k modlitbám všech. S těmito bratry a sestrami ze všech koutů světa můžeme prosit Boha o dar pokoje. Věřím v sílu modlitby.“ Poté vylíčila akci s názvem „Už žádné války!!! BUDUJME MÍR!“, kterou vyhlásili děti, chlapci a děvčata a mládež Fokoláre společně se sdružením „Živý mír“. Shromažďují

Z Hnutí FOKOLÁRE

V době uzávěrky tohoto čísla **Nového města** byla ve Vatikánu v plném proudu **Synoda o synodalitě 2021-2024**. Mezi devíti speciálními hosty se jí účastnila také **Margaret Karramová, prezidentka Hnutí fokoláre, Arabka, katolička izraelské národnosti a palestinského původu**. **Naplno se, žel, rozproutil také válečný konflikt ve Svaté zemi.**

CO MŮŽEME DĚLAT?

Na tiskové konferenci Synody ve vatikánském tiskovém středisku 12. října se Margaret Karramová svěřila s bolestí a úzkostí, kterou prožívá pro svůj národ, pro obě strany konfliktu. „Kladu

Nadcházející zasedání nás ještě více vyzývá k onomu „kráčet společně“ jako „lid Boží“, aby se to stalo trvalou a každodenní skutečností v našem životě pro dobro církve a lidstva.

To vše mi vložilo do srdce velkou touhu, abychom – jako Hnutí fokoláre – usilovali o zlepšení, další vykročení, posílení a vytríbení našich vztahů jednoty, abychom byli staviteli bratrství v každém prostředí, v němž žijeme nebo působíme. Spoléhám proto na váš život, abychom společně prožili opravdovou zkušenost synodality.

Jsem vám vděčná za vaše každodenní oběti, za věrnost Slovu a za mnohá „ano“ Ježíši opuštěnému, vím, že se pozvedají z každé zeměpisné šířky a vyvolávají velkorysost a naději. Nakonec vás prosím o to nejdůležitější: modlete se! „Bez modlitby nebude synoda,“ řekl papež František. (...) Jde o to, abychom naslouchali Bohu v soustředění, které mu dává prostor a umožňuje, aby naše srdce a mysl byly osvíceny jeho světlem.

Tedy i my, jako součást velkého množství lidí, kteří se v celém světě modlí a obětují, usilujme v tomto novém slibném období pro církve o to, aby synoda – jejímž protagonistou je Duch Svätý – přinesla co největší plody pro současné i budoucí lidstvo.

Z dopisu Margaret Karramové členům Hnutí fokoláre 26. září 2023, před zahájením Synody o synodalitě

své vrstevníky, aby se modlili za mír ve 12:00, každý den a v každém časovém pásmu; pak navrhuje naplnit den skutky, které budují pokoj v srdci každého z nich a kolem nich; vybízejí k posílání poselství podpory dětem, dospívajícím a mladým lidem ve Svaté zemi a povzbuzují je, aby žádali vedoucí představitele svých zemí, aby učinili vše, co je v jejich silách, pro dosažení míru.

SÍLA NEPODDAT SE ZLU

Po teroristické agresi, kterou utrpěl Izrael, je zde hrůza z násilí, které bylo rozpoutáno, vlna strachu, která šokovala oba národy, úzkost rukojmích a obavy o osud lidí v Gaze. Tiskové středisko Hnutí přináší zprávy z komunit Fokoláre ve Svaté zemi.

„Opustili jsme své domovy a všichni křesťané se uchýlili do kostelů.“

Toto je stručná zpráva, kterou jsme dnes ráno, 13. října, obdrželi od některých členů komunity Fokoláre v Gaze.

Podle otce Gabriela Romanelliho, faráře katolické farnosti Svaté rodiny v Gaze, žije v pásmu 1017 křesťanů a mezi nimi i někteří přívrženci Hnutí fokoláre, s nimiž je komunikace stále sporadičtější a obtížnější. Navzdory tomu v posledních dnech koluje zpráva z jedné malé komunity v Gaze, ve které jedna její členka děkuje všem za blízkost a modlitby, o kterých se dověděli.

„Dali jste mi sílu, abych nepodléhala zlu,“ píše, „abych nepochybovala o Božím milosrdenství a věřila, že dobro existuje. Uprostřed vši temnoty je skryté světlo. Nemůžeme-li se my modlit, modlete se vy; my obětujeme své bolesti a naše společná práce s vámi je tak dokončena. Chceme křičet do světa, že chceme mír, že násilí plodí násilí a že naše důvěra v Boha je veliká. Pokud nás však Bůh povolá k sobě, budte si jisti, že z nebe se s vámi budeme i nadále modlit a ještě úpěnlivěji ho prosit, aby měl soucit se svým lidem i s vámi. Mír, bezpečnost, jednota a všeobecné bratrství, to je to, co si přejeme, a je to vůle Boží i naše.“

UPROSTŘED NENÁVISTI ZPRÁVY O BRATRSTVÍ

Chce to odvahu říci to dnes, kdy hrůza a násilí okupují veškerý mediální prostor. To však nejsou jediné zprávy. Jsou takové, které křičí méně, ale které nelze umlčet, jako je celosvětová síť modliteb, která je na každém místě země, bez ohledu na náboženské vyznání

Neexistují slova, jež by vyjádřila můj nezměrný zármutek, který cítím v srdci pro národy Izraele a Palestiny, pro mrtvé, zraněné, rukojmí, nezvěstné a pohřešované a pro jejich rodiny, což v mé zemi způsobilo vypuknutí nejnovějšího velmi vážného násilí.

S hlubokou vírou se spolu s celým Hnutím fokoláre připojuji k výzvě papeže Františka, k výzvě latinského patriarchátu v Jeruzalémě a ke slovům o míru, která zazněla od představitelů různých křesťanských církví a náboženských vůdců – zejména z řad izraelsko-palestinského regionu – k výzvě k zastavení bojů a k pochopení toho, co řekl papež František při dnešní modlitbě Anděl Páně, že „terorismus a válka nevedou k ničemu a každá válka je porážkou“.

V modlitbě k Bohu míru a spravedlnosti se také spojuji s těmi, kdo na celém světě obětují modlitby a utrpení a pracují pro to, aby mír zvítězil nad nenávistí a terorem. (...)

Zavažme se, že budeme budovat bratrský svět a uděláme vše pro to, aby tyto národy a všichni ti, kdo se nacházejí v obdobné situaci nestability a násilí, znovu našli cestu respektování lidských práv, po níž se mohou vydat, kde spravedlnost, dialog a usmíření jsou nezbytnými nástroji pro budování míru.

*Z prohlášení Margaret Karramové
k situaci ve Svaté zemi z 8. října 2023*

a příslušnost, spolu s gesty a slovy bratrství. Margaret Karramová to řekla na vzpomínaném brífinku ve vatikánském tiskovém středisku během synody. „Židovští přátelé, které znám v Izraeli,“ říká, „mi zavolali, mně, která jsem, palestinsko-arabského původu, a řekli mi, že se bojí o ty, kteří žijí v Gaze. Pro mne je to velmi krásná věc. Každý zná negativní příběhy mezi těmito dvěma národy, ale tolik lidí, tolik organizací pracuje na budování mostů a nikdo o tom nemluví. Mluví se jen o nenávisti, rozdělení, terorismu. Vytváříme kolektivní obrazy těchto dvou národů, které neodpovídají realitě. Nesmíme zapomínat, že i dnes mnoho lidí pracuje na budo-

vání mostů. Je to semeno zaseté i v této těžké hodině.“

OD ŽIDOVSKÝCH PŘÁTEL: VYTVOŘIT MODLITEBNÍ SPOLEČENSTVÍ

Abychom to potvrdili, uvádíme, co nám píše z města v okrese Tel Aviv jedna židovská přítelkyně. „Pokud jste v kontaktu s přáteli Hnutí fokoláre v Gaze, pošlete jim vyjádření mé lásky a blízkosti. Doufám, že jsou všichni v bezpečí. V těchto dnech jsem doma s rodinou, školy jsou zavřené a zůstáváme blízko krytů. Přes sociální síť neustále proudí výzvy a nabídky pomoci rodinám, které uprchly, vojákům a jejich rodinám. Objevují se také žádosti o pomoc s pohřby, aby se uctili mrtví tak, jak by měli být uctěni. Zdá se, že všichni mladí lidé byli povoláni do boje a my se bojíme o přátele a příbuzné. Bojíme se toho, co nás čeká. Snažím se chránit své děti před strachem, ale naše hrůza je nepatrná ve srovnání s tím, co se stalo našim bratrům a sestrám na jihu. Myslím na své arabské přátele v Izraeli, kteří utíkají do úkrytů jako my. Snažím se modlit ve stejnou dobu jako můj muslimský přítel, abychom byli společenstvím modlitby, i když nás mnoho věcí rozděluje. Vážím si toho, že jste s námi, a vážím si vašich modliteb víc, než dokážu vyjádřit.“

*Redakčně zpracováno podle zprávy
Vatikánského rozhlasu a Tiskového
střediska Hnutí fokoláre*

Foto: fotopublicas.com

Ve společenství nežijeme jen setkáváním, ale společnými zážitky a společnou prací

Z Hnutí FOKOLÁRE

Manželé Jan a Marie Šeborovi, rodina-fokoláre¹, z Českých Budějovic začátkem července oslavili 55. výročí svatby. Bylo to během dní, kdy v citadele² Hnutí fokoláre v Praze-Vinoři, se kterou jsou oba neodmyslitelně spjati, probíhaly již tradiční „letní práce v citadele“. Společně s nimi se chceme ohlédnout za milníky jejich životní cesty.

Rodina Marušky a Jendy (jak jim rodina a přátelé říkají) prožila mnohé - zestátnění rodinného majetku pily a mlýna na Vltavě v Jaroslavicích, padesátá léta, nadechnutí v letech š-

Foto: archiv rodiny Šeborovy

desátých, postupnou renovaci selského statku v Pořešinci, který následně posloužil mnoha setkáním, založení rodinné firmy, která poskytla zaměstnání a možnost výdělků tolika jihočeským rodinám! To vše při výchově tří dětí, dnes již rodičů nové generace, a s velkou citlivostí ke všem potřebným...

● Můžete vzpomenout na vaše začátky?

Marie: Pocházím ze silně věřící rodiny. Od útlého dětství jsme s rodiči a bratrem bydleli v jihočeském Záblatíčku, blízko Vodňan. Tatínek byl stavební inženýr a já i bratr jsme vystudovali stavební průmyslovku, což jsem mohla později využít pro práci v naší citadele.

Jedna z mamčiných sester se vdala do Jaroslavic a občas jsem k ní jezdila na prázdniny. Tam jsem poznala i jednoho mladíka - Jendu.

Kolegyně mě pak přivedla do malého křesťanského společenství, kde jsem se seznámila s Mílou Vlkem, studentem druhého ročníku teologické fakulty. Když jsem začala s Jendou chodit, byl pozván mezi nás i on.

Jan: Já pocházím z Jaroslavic, kde mí rodiče vlastnili a provozovali pilu a mlýn. V roce 1948 byla pila znárodněna a mlýn se zastavil. Otec pak musel pracovat v zemědělství. Můj dědeček, mlynář, byl za války zajat gestapem za to, že po nocích mlel obilí pro české lidi. Za heydrichiády byl v Drážďanech popraven. Mám od něho dopis na rozloučenou před popravou. Z dopisu je jasné, že měl rád Boha a přijal před popravou poslední pomazání. To bylo a je pro mne stále silné.

Vyučil jsem se soustružníkem a pak absolvoval průmyslovku. Jednou o prázdninách jsme se potkali s Maruškou na taneční zábavě v Temelíně, tam přeskočila jiskra. Chodili jsme spolu dva - pro mne velmi důležité - roky. Měla kolem sebe bezvadnou skupinu mladých křesťanů. Nejenže chodili do kostela, ale žili dobrým životem. Díky nim jsem poznal Boha jinak než v dětství. Vztahy, láska, ale také normálnost mi pomohly k osobní konverzi.

● Pohled lásky mění realitu někdy i v obtížných chvílích života. Je lépe je žít ve společenství. Máte s tím nějakou zkušenost?

M: Ještě za svobodna jsme s naším společenstvím poznali věřící mladé lidi i z Prahy. Společně jsme cestovali, byli jsme i na Slovensku na tajných exerciciích pod stany. To jsme zapakovali i po svatbě.

Do diecéze se tehdy vrátil biskup Josef Hlouch a Mílu Vlka si vzal za sekretáře, takže „nám“ zůstal v Českých Budějovicích. Díky němu se rozběhlo několik společenství, včetně společenství rodin, které jsme také navštěvovali. Postupně se nám narodily tři děti: Maruška, Monika a Honzík. Když jsme čekali třetí, poznali jsme další tři rodiny - Kalných, Urbanů a Oušků, se kterými jsme se pak pravidelně scházeli jednou za měsíc. Ještě jsme neznali Slovo života, tak jsme si četli vždy jednu kapitolu z knihy „Mezi člověkem a Bohem“ od Michela Quoista. Příště jsme si říkali, jak se nám to dařilo žít.

J: Ve společenství jsme nežili jen setkáváním, ale společnými zážitky a také společnou prací. Jezdili jsme spolu na dovolené, na vodu, chodili na plesy apod. Jeden muž ze společenství tehdy musel na tři měsíce do nemocnice, v době, kdy musel měsíčně odpracovat 120 hodin na stavbě družstevního bytu,

Manželé Šeborovi při oslavě
55. výročí svatby.

kteří nutně potřebovali. Někteří z nás ze společenství začali chodit na stavbu o sobotách, nedělích, někdy i po práci. Přidali se k nám i další a byt se podařilo zachránit. Tato náročná situace nás všechny obohatila. Potvrdili jsme si, že společná práce patří do života křesťanů a přineslo to mnoho užitku do našich vzájemných vztahů.

● **Ovzduší vaší rodiny přitahovalo a přitahuje mnoho jihočeských rodin. Jak to děláte?**

M: V roce 1975 jsme poznali Ideál - spiritualitu jednoty, Slovo života a otevřel se pro nás nový život, plný nadšení, radosti i elánu. I když život předtím nebyl vůbec špatný! Postupně jsme začali s Ouškovými jezdit na různá místa v Jihočeském kraji, abychom předávali Ideál dalším rodinám. Postupně se tak vytvořila jihočeská komunita rodin Díla Mariina, která žila a stále žije krásným, bohatým životem. Hodně akcí se konalo na Majdaleně u Fürstů.

J: Život společenství mívá své kořeny i ve ztracení. V roce 1986 nám bylo oznámeno, že se bude kvůli stavbě temelínské atomové elektrárny stavět Hněvkovická přehrada a že se Jaroslavice musí zbourat a zatopit. To bolí ještě dnes. Abychom měli kam přestěhovat nábytek a kam jezdit, koupili jsme chalupu v Pořešinci, blízko Kaplice. Chtěli jsme velkou, aby mohla sloužit celé komunitě. Protože byla ve velmi špatném stavu, někdo ji nazval Pastucha a to jí už zůstalo. Jezdilo nám pomáhat mnoho lidí a tyto pracovní víkendy nás silně spojovaly. Za osm měsíců se tam slavila svatba naší Moniky a následovalo mnoho dalších svateb, oslav, setkání...

A v Jaroslavicích se nám s několika rodáky podařilo nad místem, kde stála vesnice, postavit kapličku podobnou té původní. Každé léto je v ní mše svatá a sjezd rodáků.

● **I vaše práce byla spojena se společenstvím...**

J: V roce 1991 jsme se synem Honzou založili firmu zabývající se trhacími pracemi v kamenolomech - CB Destrukce. Začátky byly dost krušné, mnohdy nebylo jasné, jestli bude na výplaty. Bylo třeba mnoho odvahy. S důvěrou a pomocí Boží se to zvládlo. Při podnikání mi pomáhaly myšlenky ekonomiky společenství³, například to, že v první řadě jde o vztahy. Jsem rád, že jsem mohl pomoci mnoha lidem, kteří u nás našli práci.

M: V roce 1990 se začal rozpadat Stavoprojekt, kde jsem pracovala. Když jsem se radila s Jendou, co dál, řekl památečnou větu: „Odejdi hned, stejně toužíš pracovat pro Dílo. Já nás zkusím uživit.“ V té době se hledalo místo pro citadelu. Moc si vážím toho, že jsem mohla být mnoho let často ve fokoláře a pro citadelu pracovat. Jenda tam také celé roky pomáhal a je stále jednatelem v Centru Mariapoli. Moc by si přál i tuto službu předat dál. Před zhruba dvěma lety už předal firmu svému synovi. A já jsem už dříve předala starost a organizování prací ve vinořské citadele. Někdy ale ještě jezdím pomáhat.

● **A jak se vám podařilo v určité fázi vašeho života předat zodpovědnost za rodiny a jihočeská společenství mladším?**

M: Mnoho let jsme tuto zodpovědnost sdíleli s dalšími rodinami, zejména s Ouškovými. Předat ji pak dál nebyl velký problém, všechny naše aktivity se totiž odehrávaly spolu s mladými rodinami, rodinami našich dětí. Také ony poznaly krásu života ve společenství. Někdy není jednoduché neradit, zůstat v pozadí. Zpočátku jsme měli i starost, když mladí začali dělat věci jinak, než jsme byli zvyklí my. Pak ale v závěru nás samotné většinou příjemně překvapili a jsme za ně moc rádi. Duch Svatý pomáhá nám i jim!

● **Co jste asi prožívali při obnově manželského slibu po 55 letech?**

M: Poděkovali jsme si za celoživotní trpělivost, odpouštění, radosti, toleranci a lásku. Děkujeme také za naše tři děti, osm vnoučat a šest pravnoučat a za to, že tu ještě oba jsme. Cítíme vděčnost Bohu za to, co nám celá ta léta dával a dává i za uzdravení onkologického onemocnění. Síly teď ubývají a je třeba více vzájemné trpělivosti a každodenně si připomínat, že podstatné je svůj život stále zakotvovat v Bohu Láсце.

Za rozhovor děkuje Petr Ettl

1. Rodina-fokoláře - rodina, v níž jsou oba manželé fokolaríni žijící v manželství.
2. Citadela je městečko, kde se obyvatelé snaží žít podle evangelia.
3. Více viz www.ekonomikaspolecenstvi.cz.

nové město 6/2023

23

MODLITBA

V SRPNU JSME ŠLI S PARTOU KAMARÁDŮ DALŠÍ ČÁST SVATOJAKUBSKÉ CESTY, TENTOKRÁT PŘES BAVORSKO. V ALTÖTINGU, KTERÉ JE HLAVNÍM POUTNÍM MÍSTEM BAVORSKA, JSME SE NA JEDEN DEN ZASTAVILI A 15. SRPNA TAM PROŽILI SLAVNOST NANEBEVZETÍ PANNY MARIE.

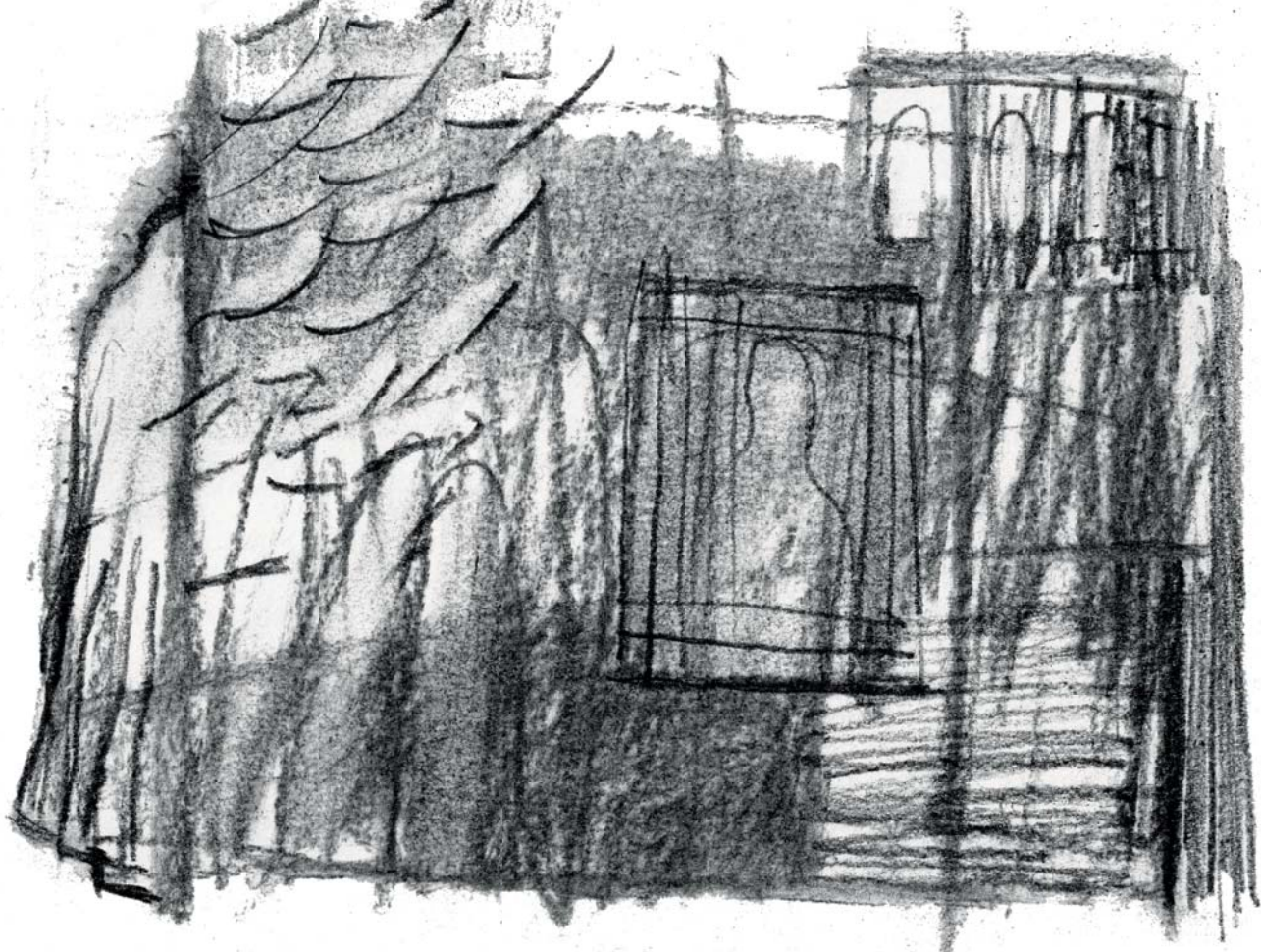
VŠUDE BYLO PLNO, ALE NAKONEC NÁS ZDEJŠÍ KAPUCÍNI NECHALI SPÁT NA JEDNOM DŘEVĚNÉM MOSTĚ NAD ŘEKOU, KTERÁ TUDY PROTĚKÁ. KDYŽ JSME ŠLI VEČER SPÁT, MOJÍ SESTRĚ MARTIČCE TAM NANEŠTĚSTÍ SPADL MOBIL.

ASI PO PŮLHODINĚ MARNÉHO HLEDÁNÍ JSME TO UŽ CHTĚLI VZDÁT. VŠEM BYLA ZIMA A ZDÁLO SE, ŽE NENÍ ŠANCE TELEFON NAIÍT. VOJTA ALE NAVRHL, ABYCHOM SE JEŠTĚ SPOLEČNĚ POMODLILI. PODĚKOVALI JSME ZA VŠE, CO JSME PO CESTĚ PROŽILI, POPROSLI JSME O POMOC PŘI HLEDÁNÍ MOBILU A O SÍLU PŘIJMOUT JEHO ZTRÁTU, KDYBYCHOM HO NENAŠLI.

NA KONCI MDLITBY SE NATEDNOU VYMRŠTIL DAVID A V RUCI DRŽEL SVÍTÍCÍ A PLNĚ FUNKČNÍ MOBIL. PRO VŠECHNY Z NÁS TO BYLA VELKÁ ZKUŠENOST S BOŽÍ PŘÍTOMNOSTÍ. MĚ TO VEDLO K PŘEMÝŠLENÍ, ŽE SICE NENÍ SPRÁVNÉ DĚLAT Z MODLITBY "AUTOMAT" NA SPLNĚNÍ SVÝCH PŘÁNÍ, ALE TAKY NENÍ SPRÁVNÉ ZŮSTÁVAT U OBEČNÝCH MODLITEB A NEVĚŘIT, ŽE KDYŽ TO BUDE BOŽÍ PLÁN, MŮŽE SE DANÁ VĚC OPAVDU STÁT. NEJDŘÍV JSME SI TO ALE MUSELI S KLUKAMA V TĚ STUDENÉ VODĚ PĚKNĚ ODMAKAT.

Prolínání

(ZA)MYŠLENKA

Vyjeli jsme brzy ráno. V minských ulicích už bylo rušno, ale dálnice zela prázdnotou. Auto místy poskočilo po nerovném povrchu. Běloruské silnice, vystavené silným zimním mrazům, nepatří k nejkvalitnějším. Těch čtyři sta kilometrů do Vitebska dalo asi pořádně zabrat tlumičům naší Škodovky. Cesta však byla klidná. Nepotkávali jsme kamiony, zato občas cyklistu, traktor s valníkem, dokonce stádečko koní v odstavném pruhu. Po stranách táhlé lesy, obrovské lány, louky a mokřady s rybníky. Nad širokým, nevýslovným horizontem stálo majestátní nebe. Jako by ono bylo hlavním cílem naší cesty. Snad tomu tak bylo.

Tři týdny nato jsme jeli po úplně jiné dálnici. Minuli Hradec Králové a poblíž Holic sjeli na okresní silnici. Auto až po okraj naložené jídlem (mířili jsme do Rokytnice na celodenní dovolenou) pomalu vjíždělo do Orlických hor. Vždy se těším na tuto chvíli, kdy se hned za Rychnovem otevře krajina jako kniha. Jako misál, vzácný bohatě ilustrovaný rukopis. Souhrn, trestě malebnosti.

Dvě momentky ze dvou cest, ze dvou krajin a příkrě odlišných světů, které se mi prolínají. Ani v jednom z nich nebydlíme, ale možná tento odstup umožňuje zachytit mimořádnost a jedinečnost místa. Nejsme v žádném z nich doma, přesto, nebo snad právě proto, je můžeme znovu objevit a svým způsobem nám patří. Nemohu se ubránit jejich vrstvení a prolínání.

Ikony starobylých monastýrů a horské stráně vroubené lesy, prostory bez konce a tichá údolí, přímký a vlnovky horizontů. Na chalupě v Rokytnici mám několik míst, kam se opa-

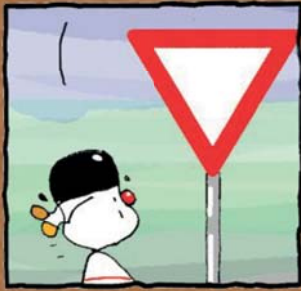
kovaně vracím. Stejně, jako k minské ikoně Matky Boží, záračnému, čudotvornému obrazu. Neznám působivější zobrazení tohoto námětu.

Počkal jsem, až ho uctí několik věřících přede mnou. Žena v šátku mi s plachým pohledem dala přednost; na cizince tu nejsou zvyklí. Vystoupal jsem po třech schůdkách, dlouze se poklonil, pokřižoval. Políbil bych rád, ale ostych mi nedovoľoval. Ani tuto českou hornatou krajinu nepolíbím. Ale mohu se tiše dívat a možná se jí poklonit svými obrazy.

Stáváme se poutníky. Nějak se nám to s mojí ženou přihodilo, aniž jsme to plánovali. Já jsem nejraději na místě a pokud putuji, tak v myslí, maximálně štětcem po papíře. Nemiluji reálná, fyzická dobrodružství a bývám z nich nesvůj. Ale člověk by asi neměl držet příliš urputně opratě svého koníka. Jak je to přítomno na kresbách Marka Šagala, které jsme obdivovali v jeho domě – muzeu ve Vitebsku. Vyjádřil to přesně. Vše je v pohybu, skutečnost je spíše tanec než přímočará chůze. Události nepodléhají našim záměrům, ale spíše nečekaným dramatům, vzestupům a pádům, spíše imaginaci a odvážnému snění než chladnému rozumu. Často si připadám jako divák svého vlastního osudu. Co se ještě stane, jaké překvapení mě čeká?

Mariapoli končila opékáním uzeniny a zábavným večerem na dvoře kláštera Verbistů. Dvě ženy, krásné a oduševnělé, zatančily působivý tanec. Bylo to veselé, povznášející a symbolické. Jekatěrina, zdravotní sestra pravoslavného vyznání se kterou se již déle známe, a Světlana, evangelička, kterou Káťa přivedla. Daly se před časem dohromady a provozují duchovně zaměřené divadlo v Minsku. Snad je ještě někdy uvidíme v akci. Setkání bylo u konce. Následovalo loučení, silná, upřímná objetí vyjadřovala blízkost. Blízkost navzdory rozdílům, vzdálenostem, veškerým překážkám.

Napsal a kresbou doprovodil Petr Štěpán

Dát přednost

Foto: Wikimedia

Svatý František (1182-1226)
Žil v Itálii v rodině bohatého obchodníka. Jako mladík žil bouřlivě, ale po zkušenosti zjetí a vážného onemocnění začal uvažovat o svém životě. Zřekl se bohatství a založil řád františkánů.

Dával přednost chudým
„Za svoji paní jsem si zvolil paní Chudobu,“ odpovídal každému, kdo se ho ptal, proč chodí oblečený v hadrech.

Přednost přírodě
František miloval nejen své bližní, ale také všechny tvory na zemi. Zvířata nazýval svými bratry a sestrami. Svou lásku k přírodě a všem tvorům vyjádřil v krásném Chvalo zpěvu stvoření.

1. Pravda, 2. Pravda, protože tři litry.
Lež, je to 155, ale v Indii jen 43 litrů.
ba zdroje pitné vody chránit, 3.

Ekologický kvíz o vodě

Pravda nebo lež?

1. Kdyby si v Evropě všichni čistili zuby, aniž by po celou dobu měli puštěnou vodu, naplnila by ušetřená voda za rok asi 6000 olympijských plaveckých bazénů.
2. Kdyby se nějakým kouzlem vešla všechna voda na světě do čtyřlitrového kanystru, poměr pitné vody by byla jedna polévková lžička.
3. Průměrná spotřeba vody na jednoho obyvatele České republiky je 70 litrů za den.

Zdroj: Sophie Javna. 50 nápadů pro děti, jak přispět k záchraně planety.

Dárkový certifikát

Předplatné časopisu
Nové město na rok 2024

PRO:

Blank grey box for recipient name.

Fota (1-3): Lenka Ouisťková

Fota (4-6): Jaroslav Tvrđík

Od 27. září do 1. října 2023 se konalo setkání mariapoli v šumavském Srní (1,2,3) a v osadě Milovy na Vysočině (4,5,6).

Ježíši, „tvoji“ tě kdysi nepřijali.
My bychom to chtěli napravit, nakolik je to v našich silách.
Žijeme jen proto, abychom tě mohli přijmout
a mít tě mezi sebou,
abychom už nežili my, ale ty v nás.
Jen tak ti můžeme pomáhat budovat na zemi „nové město“,
město Boží.

Chiara Lubichová

Přejeme Vám ze srdce krásné Vánoce a vše dobré do nového roku 2024.

Vaše redakce a redakční rada